

Arrest

**nr. 345 861 van 28 april 2026
in de zaak RvV X / II**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 augustus 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DIN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 13 juni 2022, dient op dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 13 januari 2023 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 2 augustus 2023.

1.3. Op 14 september 2023 neemt de adjunct-commissaris voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 310 329 van 19 juli 2024 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.3.

1.5. Op 27 augustus 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing waarin het feitenrelaas wordt weergegeven als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger, Pashtun en soennitische moslim. U bent geboren in Bayankhel, in het district Alikhel van de provincie Paktya, waar u woonde tot uw vertrek uit Afghanistan. U was student en werkte op de velden van uw maternale oom S. (...). U zou op basis van het leeftijdsonderzoek dat u in België onderging, geboren zijn op 1 januari 1998.

U verklaarde dat uw broer M. (...) werkte bij de lokale politie. De Taliban hebben uw broer A. (...) gedood omwille van het werk van M. (...) bij de lokale politie. Daarna verliet M. (...) Afghanistan ongeveer twee maanden en drie dagen voor zijn aankomst in België op 4 februari 2016 (zie Verklaring DVZ M. (...), vraag 31). Na het vertrek van M. (...) verhuisde u met uw moeder naar het huis van uw maternale oom in uw dorp. Ongeveer twee of tweeënhalf maand na het vertrek van M. (...) kwamen de Taliban vragen waar hij was. Die bezoeken gebeurden ongeveer om de vijf maanden, gedurende enkele jaren. Bij die bezoeken sloegen de Taliban u en uw moeder. Na verloop van tijd verbeterde de veiligheidssituatie in uw dorp door de aanwezigheid van lokale en nationale politie.

Sinds twee à drie maanden voor de val van het checkpoint in uw dorp en voor uw vertrek, kwamen de Taliban opnieuw een paar keer langs. Bij die bezoeken zeiden ze dat ze u zouden meenemen en doden indien u niet zei waar M. (...) was. Bij die bezoeken smeekte uw moeder de Taliban om u niet mee te nemen. Het laatste bezoek van de Taliban voor uw vertrek, dateert van twee à drie maanden voor de val van het checkpoint in uw dorp. Vijf of zes dagen voor uw vertrek uit Afghanistan viel dat checkpoint in uw dorp in handen van de Taliban, nadat er in uw dorp gevechten waren uitgebroken. Op de dag van uw vertrek viel ook het districtscentrum.

Omwille van bovenstaande redenen verliet u Afghanistan ongeveer twee jaar en één of twee maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, wat overeenkomt met juni of juli 2021. U kwam aan in België op 13 juni 2022 en diende hier op 13 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Nadat u uw land had verlaten kwamen de Taliban nog naar uw huis, op zoek naar u en uw broer M. (...).

Uw broer M.Z. (...) (CGVS 16/11768, DVZ 8.208.086) diende op 5 februari 2016 een verzoek om internationale bescherming in België in. Op 1 juni 2018 had M. (...) een persoonlijk onderhoud op het CGVS en op 26 juli 2018 werd hem de vluchtelingenstatus toegewezen.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: (1) een kopie van uw taskara, (2) een kopie van een document in verband met het werk van uw broer M. (...), (3) kopieën van foto's in verband met het werk van uw broer M. (...), (4) foto's in verband met het werk van uw broer M. (...), (5) een foto van u met uw broer M. (...), (6) foto's in verband met uw reisweg en (7) documenten in verband met uw schoolopleiding in België.

Op 14 september 2023 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de beslissing waarbij u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. U bracht immers geen enkel element naar voren waaruit bleek dat u persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging had, noch dat u een reëel risico liep op het lijden van ernstige schade. Zo slaagde u er niet in aannemelijk te maken dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zou dienen te koesteren omwille van het voormalige werk van uw broer M. (...) bij de lokale politie. De veiligheidssituatie in Afghanistan noopte tenslotte niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Op 19 juli 2024 vernietigde de Raad voor Vreemdelingbetwistingen (RvV) de beslissing van het CGVS in haar arrest met nummer 310329. U werd daarop opnieuw uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS.

U voegde volgende documenten toe aan uw dossier, ter staving van uw verzoek om internationale bescherming: (8) documenten in verband met uw werk in België en (9) foto's van u en uw broer en vrienden in Afghanistan.

Op 30 juni ontving het CGVS (10) een mail van uw advocaat met een document van uw werk in België en een foto van uw peetvader.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert gespreid over twee middelen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, §5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel en de

materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Vooreerst tracht verzoeker de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing inzake zijn vluchtrelaas te weerleggen.

Vervolgens bespreekt hij op omstandige wijze de huidige ontwikkelingen in Afghanistan, waarbij hij onder meer wijst op zijn verwesterd profiel en het feit dat hij reeds vijf jaar in België verblijft.

Tot slot stipt verzoeker aangaande de subsidiaire beschermingsstatus het talibanbeleid en de veiligheidssituatie in Afghanistan aan.

Doorheen zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit algemene landeninformatie, de notities van zijn persoonlijk onderhoud, persartikels en 's Raads rechtspraak.

3. Nieuwe stukken

3.1. Verweerder legt op 18 februari 2026 een aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022;
- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024.

3.2. Verzoeker brengt ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Het betreft:

- “1. Foto van marteling door Taliban van de oom. De Talibanvroeg waar verzoekende partij en haar broer zich bevinden. De oom wist het niet, werd meegenomen door de Taliban naar districtshuis & gemarteld (Stuk 1)
 2. Foto's over integratie, werk, sociaal leven, dat door verzoekende partij is opgebouwd (Stuk 2)
- De nummering bevindt zich op de achterkant van de foto's.*
3. Aanbevelingsbrief van de manager ter ondersteuning van integratie (Stuk 3).”

Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeker in het kader van de procedure tegen de vorige beslissing die vernietigd werd bij arrest 310 329 van 19 juli 2024, bij een aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting van 19 april 2024, volgende stukken heeft voorgelegd:

- 'brief werkgever, Mcdonald's' getekend door K.V.
- kopie van het paspoort van de restaurant manager K.V.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt: “Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin

dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. Verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving

van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. Landeninformatie

De Raad wijst er vooreerst op dat verweerder bij een aanvullende nota van 18 februari 2026 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld. Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad houdt in zijn beoordeling rekening met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, zoals hierna zal blijken. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

De Raad merkt ook nog op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asieliinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden.

De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Het verzoek van

verzoeker wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verweerder een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in het land en regio van herkomst van verzoeker en om tot een oordeel te komen omtrent de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

4.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.6. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.6.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.6.1.1. Verzoeker verklaart zijn herkomstland te hebben verlaten vanwege een vrees voor vervolging door de taliban, naar aanleiding van de werkzaamheden van zijn broer M. – die erkend vluchteling is in België – voor de Afghaanse lokale politie.

4.6.1.2. De Raad merkt op dat verweerder in zijn beslissing niet betwist dat verzoekers broer M. bij de lokale politie in Afghanistan heeft gewerkt, noch dat verzoeker de broer is van M.

Daarnaast blijkt, uit de motieven van de bestreden beslissing, dat de broer M. van verzoeker op 5 februari 2016 in België een verzoek om internationale bescherming indiende en dat hij op 26 juli 2018 de vluchtelingenstatus werd toegekend.

4.6.1.3. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de verzoeker en zijn advocaat ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

“U stelt te vreesen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan zal gedood te worden door de Taliban. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Voreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 23 juni 2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: ‘De leeftijd wordt bepaald op 26.7 jaar met een standaarddeviatie van 2.3 jaar.’ Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. U heeft de verplichting om uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming en het is aan u om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus dat u zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van een verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. In

casu moet worden vastgesteld dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat u ongelofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent uw leeftijd. De vaststelling dat u valse verklaringen heeft afgelegd over uw werkelijke leeftijd, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van uw nood aan internationale bescherming, is nefast voor uw algehele geloofwaardigheid.

U verklaart dat u Afghanistan hebt verlaten omwille van het voormalige werk van uw broer M. (...) voor de lokale politie (CGVS, p. 12).

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_updated_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023 https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024 <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat personen die vroeger tot lokale politie behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties.

Omwille van het geheel aan elementen in diens verzoek, zoals zijn geloofwaardige herkomst en werk als agent van de lokale politie, werd aan uw broer, M.Z. (...) (DVZ (...) & CGVS (...)), de vluchtelingenstatus toegekend (zie administratief dossier, blauwe map, notities CGVS M. (...)). Dit impliceert geenszins dat alle elementen uit het dossier van uw broer geloofwaardig werden bevonden.

Het feit dat uw broer een internationale beschermingsstatus werd toegekend in het verleden, leidt niet automatisch tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in uw hoofde. Elk verzoek om internationale bescherming moet op zijn eigen merites worden beoordeeld. Uit de erkenning van een nood aan internationale bescherming van een familielid, volgt niet automatisch dat u ook zelf nood zou hebben aan internationale bescherming.

Wat uw eigen situatie betreft, kan worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de Taliban op zoek is naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de Taliban wraak wil nemen op deze persoon en zijn familie. Aan de elementen in uw verzoek die zouden wijzen op een dergelijke situatie, kan echter geen geloof worden gehecht.

Er kan vooreerst geen geloof worden gehecht aan de verklaarde vervolgingsfeiten ten aanzien van uw broer M. (...) of A. (...), die zouden hebben geleid tot het vertrek van M. (...), met name dat uw broer M. (...) problemen kende met de Taliban omwille van zijn werk voor de lokale politie en dat hij uit Afghanistan is gevlucht nadat uw broer A. (...) gedood was door de Taliban omwille van dat werk voor de lokale politie (CGVS, p. 12). Aangaande de problemen waarmee uw broer M. (...) werd geconfronteerd in het kader van zijn werk bij de lokale politie, waren er immers tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van uw broer op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en die op het CGVS. Waar uw broer op de DVZ had verklaard dat hij drie dagen na het ophalen van de kogels werd opgebeld door de Taliban (zie administratief dossier, blauwe map, CGVS Vragenlijst M. (...), vraag 5), stelde hij op het CGVS dat het de volgende dag al was (zie administratief dossier, blauwe map, notities CGVS M. (...), p. 27-28). Op de DVZ had uw broer verklaard dat hij na de verdwijning van uw andere broer A. (...) zijn commandant bij de lokale politie opbelde (zie administratief dossier, blauwe map, CGVS Vragenlijst M. (...), vraag 5), terwijl hij op het CGVS zei dat hij zijn collega S.J. (...) opbelde (zie administratief dossier, blauwe map, notities CGVS M. (...), p. 28). Daarnaast was uw broer nauwelijks op de hoogte van de situatie van zijn vrienden die nog voor de ALP werkten, na zijn vertrek (administratief dossier, blauwe map, notities CGVS M. (...), p. 28). Evenmin had uw broer enige specifieke kennis over eventuele benaderingen van jullie familie door de Taliban na zijn vertrek (zie verder; zie administratief dossier, blauwe map, notities CGVS M. (...), p. 28). Bovenstaande elementen tasten de geloofwaardigheid aan van de verklaarde vervolgingsfeiten waarmee uw broer M. (...) werd geconfronteerd voor diens vertrek uit Afghanistan, en in welke context uw broer A. (...) zou zijn omgekomen.

Uw eigen verklaringen over de problemen van uw broer M. (...) vertonen daarenboven grote afwijkingen van het asielrelaas van uw broer M. (...) zelf. Gevraagd om welke reden de Taliban M. (...) zochten, verklaarde u ten tijde van uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS nog slechts dat hij bij de lokale politie zat en de Taliban de lokale politie niet goed en ongelovig vonden (CGVS, p. 14). U rept echter met geen woord over enige concrete problemen tussen de Taliban en M. (...) (CGVS, p. 1-19) en zegt slechts dat de Taliban M. (...) zochten omwille van zijn werk voor de lokale politie (CGVS, p. 14) en dat A. (...) gedood is omdat de Taliban M. (...) kwamen zoeken bij u thuis (CGVS, p. 16). Meer nog, u zegt: "We wisten niet welke misdaad M. (...) had gedaan dat ze hem zo haatten" (CGVS, p. 14). Die verklaring valt allerminst te rijmen met de verklaringen van M. (...) over de concrete incidenten of redenen waarom hij geviseerd werd door de Taliban (zie boven). Wanneer u op uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS wordt gevraagd naar de aanleiding voor het vertrek van uw broer M. (...), slaagt u er merkwaardig genoeg wel in gedetailleerde informatie over die problemen te geven (CGVS 2, p. 4), waarover u bovendien stelt dat u er reeds over beschikte sinds u nog in

Afghanistan was (CGVS 2, p. 4). Geconfronteerd met het feit dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud geen specifieke reden voor de problemen van uw broer kon geven, stelt u dat u achteraf aan M. (...) had gevraagd wat het specifieke probleem was en dat u niet wist dat u tijdens uw vorige persoonlijk onderhoud in detail over zijn problemen moest praten (CGVS 2, p. 15-16). Die uitklaringen kunnen echter niet weerhouden worden, gelet op het feit dat u aanvankelijk had verklaard al in Afghanistan op de hoogte te zijn geweest van de problemen van uw broer (CGVS 2, p. 4) en gelet op het feit dat er u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk werd gevraagd naar de concrete reden voor de problemen van uw broer M. (...) met de Taliban (CGVS, p. 14). Zo wordt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen omtrent die vervolgingsfeiten ten aanzien van M. (...) omwille van zijn werk bij de lokale politie reeds ondergraven.

Verder verklaarde M. (...) dat hij niet wist of de Taliban jullie familie nog contacteerden na zijn vertrek (CGVS M. (...), p. 28), terwijl u verklaart dat de Taliban reeds ongeveer twee of tweeënhalve maand na het vertrek van M. (...) over hem kwamen vragen, waarna ze ongeveer elke vijf maanden terug kwamen (CGVS, p. 13-14). Aangezien het persoonlijk onderhoud van M. (...) op het CGVS plaatsvond op 1 juni 2018 (CGVS M. (...)), bijna tweeënhalve jaar na zijn vertrek uit Afghanistan (zie administratief dossier, blauwe map, dossier DVZ M. (...), Verklaring DVZ, vraag 31), kan worden aangenomen dat M. (...) op de hoogte zou zijn van eventuele bezoeken van de Taliban aan zijn huis, gelieerd aan zijn persoonlijke vluchtredenen, sinds twee of tweeënhalve maand na zijn vertrek. Het feit dat hij daar met geen woord over repte, maar u dat wel opwerpt, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen over die bezoeken grondig aan. Bovendien hebt u geen idee of S.J. (...) en H. (...), de collega's van uw broer met wie hij samen de munitie ging halen, wat tot zijn problemen met de Taliban zou hebben geleid, eveneens enige problemen met de Taliban hebben gekend (CGVS 2, p. 4).

Verder overtuigen uw verklaringen evenmin wat betreft uw eigen problemen met de Taliban, ten gevolge van het werk van uw broer M. (...) voor de lokale politie. Wat betreft de door u verklaarde vervolgingsfeiten in dat verband dient ten eerste opgemerkt te worden dat uw verklaringen op het CGVS allesbehalve te rijmen zijn met uw eerdere verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op de DVZ repte u met geen woord over enig bezoek van de Taliban aan uw huis en familie na de dood van uw broer A. (...) en het vertrek van uw broer M. (...) (zie administratief dossier, CGVS Vragenlijst, vraag 5). Meer nog, er werd u op de DVZ uitdrukkelijk gevraagd of u zelf ervaringen met de Taliban had gehad, waarop u onmiskenbaar negatief antwoordde (zie administratief dossier, CGVS Vragenlijst, vraag 5). Op het CGVS haalt u echter verschillende bezoeken door de Taliban aan, zowel in de jaren na het vertrek van uw broer M. (...) (CGVS, p. 13-14), als in de maanden voor uw eigen vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 14-15). Bij die bezoeken zou u persoonlijk geslagen zijn door de Taliban (CGVS, p. 13) en zou de Taliban ook persoonlijke doodsb bedreigingen ten opzichte van u geuit hebben (CGVS, p. 14-15). Het is bijzonder opmerkelijk dat u die incidenten op geen moment aanhaalde op de DVZ, hoewel ze essentiële elementen in uw asielaanspraak betreffen. (...) Geconfronteerd met het feit dat u op de DVZ uitdrukkelijk had gezegd dat u zelf geen ervaringen met de Taliban had gehad en niets over die bezoeken door de Taliban had verteld, verklaart u dat ze u er niet veel vragen stelden, er niet veel tijd was en dat u alles kort moest houden (CGVS, p. 16). U concludeert merkwaardig genoeg met: "ik vertelde er toch alles en zelfs al die informatie kon ik daar geven" (CGVS, p. 16). Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS bevestigde u bovendien dat uw verklaringen op de DVZ werden voorgelezen na uw interview (CGVS, p. 3) en dat u er alle redenen en incidenten hebt aangegeven waarom u niet naar Afghanistan kan terugkeren (CGVS, p. 3). U gaf verder geen opmerkingen (CGVS, p. 3). Daarmee geconfronteerd, herhaalt u slechts dat u er werd gevraagd kort te antwoorden (CGVS, p. 16), wat omwille van bovenstaande geen uitklaring is voor het laattijdige opwerpen van die herhaaldelijke en persoonlijke ervaringen met de Taliban. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen daarover reeds bij voorbaat grondig ondermijnd. Aangezien u uw persoonlijke vrees voor vervolging door de Taliban baseert op die verklaarde vervolgingsfeiten na het vertrek van uw broer M. (...), straalt dat bijzonder negatief af op de geloofwaardigheid van uw persoonlijke vluchtmotieven en verklaarde vrees voor vervolging.

Over de beweerde bezoeken van de Taliban aan u en uw familie na het vertrek van uw broer M. (...), komt u overigens niet verder dan bijzonder vage antwoorden. U verklaart dat de veiligheidssituatie na het vertrek van M. (...) "voor enkele jaren" niet goed was (CGVS, p. 13), maar u kan niet zeggen hoeveel tijd na zijn vertrek de situatie verbeterde (CGVS, p. 13). U stelt dat de Taliban in die periode nog kwamen vragen naar M. (...) (CGVS, p. 13) en komt niet verder dan vaagweg te stellen dat ze eens per vijf maanden kwamen (CGVS, p. 13). Op gelijkaardige wijze houdt u het op bijzonder vage verklaringen over de bezoeken van de Taliban in de periode voor uw vertrek. U verklaart dat u "op het einde" nogal bang was omdat de Taliban kwamen, u sloegen en zeiden dat ze u zouden doden als u niet zei waar M. (...) was (CGVS, p. 14). Ook over het aantal keer dat de Taliban kwamen om die doodsb bedreiging te uiten, blijft u bijzonder vaag en ontwijkend. Gevraagd hoe vaak ze dat zeiden, stelt u eerst: "Dus tegen het einde, wanneer ze kwamen zeiden ze me dat" (CGVS, p. 15). Nogmaals uitdrukkelijk gevraagd hoe vaak – eventueel ongeveer – de Taliban dat zeiden, houdt u het op: "Een paar keer. De laatste keren wanneer ze zouden komen, zeiden ze hetzelfde, ze zouden me meenemen en doden" (CGVS, p. 15). Vervolgens spreekt u die verklaringen zelf weer tegen en stelt u dat ze u alleen met de dood bedreigden tijdens hun laatste bezoek (CGVS, p. 15). Geconfronteerd met uw eerdere uitspraak dat "de laatste keren wanneer ze zouden komen" ze hetzelfde zeiden (CGVS, p. 15), concludeert u dat u nu niet meer weet hoe vaak ze kwamen (CGVS, p. 15). Gezien het hier cruciale incidenten in uw

asielrelaas betreft, namelijk doodsb bedreigingen door de actor van vervolging, zorgen uw ontwijkende en inconsistente verklaringen ervoor dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling wordt gezet.

Daarnaast slaagt u er allerm minst in aannemelijk te maken om welke reden de Taliban al die jaren volhardden met hun bezoeken en bedreigingen maar geen meer doortastende actie ondernamen indien ze u daadwerkelijk viseerden. Aangezien de Taliban "een paar keer" expliciet hebben gezegd dat ze u zouden meenemen en doden indien u niet zei waar uw broer M. (...) was (CGVS, p. 14-15), rijst de vraag om welke reden ze geen concrete actie hebben ondernomen bij één van hun bezoeken. Gevraagd om welke reden de Taliban u nooit meenamen indien ze wel zeiden dat ze dat zouden doen, verklaart u dat de Taliban u alleen bang aan het maken waren opdat u hen informatie over uw broer zou geven (CGVS, p. 15). Gevraagd om welke reden ze u dan niet hebben meegenomen om u zo te dwingen die informatie te geven, verklaart u dat uw moeder hen zou smeken aan hun voeten om u niet mee te nemen (CGVS, p. 15). Hierop gevraagd om welke reden de Taliban naar uw moeder zouden luisteren, herhaalt u slechts dat uw moeder hen zou smeken (CGVS, p. 15). De uitklaring dat een strategische actor als de Taliban zich zou laten tegenhouden door een smekend familielid, strookt allerm minst met uw eerdere verklaringen over het feit dat de niemand in Afghanistan een vrouw zou slaan maar de Taliban wel (CGVS, p. 13). Daarenboven verklaart u ook hoe uw moeder smeekte dat de Taliban uw broer A. (...) niet zouden meenemen ten tijde van het vertrek van uw broer M. (...) (CGVS, p. 16). Gevraagd om welke reden de Taliban toen niet luisterden en nu wel, verklaart u dat het toen de eerste keer was dat jullie zoiets overkwam (CGVS, p. 16), wat geen uitklaring is voor de onaannemelijkheid van uw verklaringen. Zo kan ook de uitklaring over uw smekende moeder geen verschoning bieden voor de onaannemelijkheid van uw verklaringen waarom de Taliban u niet meenamen, wanneer ze er voor uw vertrek de kans toe hadden.

Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS houdt u vol dat de Taliban ook voor hun machtsovername in uw dorp en regio er reeds toe in staat waren om mensen in uw dorp te arresteren (CGVS 2, p. 6-8). Zo stelt u dat uw buur, K. (...), ongeveer zes à zeven maanden voor uw vertrek door de Taliban werd meegenomen uit uw dorp en werd gedood, louter omwille van het werk van zijn broer Tarek bij de grenspolitie (CGVS 2, p. 7-8). Dat gebeurde volgens u reeds voordat het checkpoint in uw dorp was gevallen, waarna de Taliban de macht in uw dorp overnamen (CGVS 2, p. 7). Tegelijkertijd legt u echter uit dat de Taliban ook om de drie à vijf maanden langs uw huis kwamen om naar uw broer M. (...) te vragen (CGVS 2, p. 6-7). Zodoende mag het verbazen dat ze in uw geval niet zouden overgaan tot een arrestatie, aangezien ze daar op dat moment duidelijk mee bezig waren en ze uw familie reeds in het vizier hadden (CGVS 2, p. 6-8). Daarnaast gevraagd, legt u uit dat de Taliban zich toen nog focusten op de arrestatie van uw broer M. (...) (CGVS 2, p. 11). Gevraagd om welke reden dat dan zou zijn veranderd na de val van het checkpoint, stelt u dat de Taliban er vanaf dan makkelijker kon opereren gezien de afwezigheid van de politie (CGVS 2, p. 11). Geconfronteerd met de lotgevallen van uw buur K. (...) voor de val van dat checkpoint, stelt u dat zijn huis zich in gevaarlijk gebied bevond, waar de Taliban hem makkelijker konden meenemen (CGVS 2, p. 11). Die uitklaring kan allerm minst volstaan, aangezien u over uw eigen huis eveneens had verklaard dat de Taliban er makkelijk konden komen, gelet op het feit dat het aan de rand van het dorp lag, langs een weg die de Taliban gebruikten om zich te verplaatsen (CGVS 2, p. 7). Daarmee geconfronteerd, ontkent u weer dat u in een gevaarlijke plek woonde: "Dus, we zaten aan een kant van de checkpoint, de brede regio is wel gevaarlijk, maar zij zaten in een nog gevaarlijker gebied" (CGVS 2, p. 11). Daarmee kan u de onaannemelijkheid niet weg nemen van het feit dat de Taliban u al die jaren bleven ontzien, ook al zouden ze zich volgens uw verklaringen wel bezig houden met de vervolging van familieleden van overheids personeel. Het is weinig waarschijnlijk dat een strategisch actor als de Taliban dermate aarzelend zou optreden indien ze u daadwerkelijk viseerden. Het bovenstaande zorgt ervoor dat u er niet in slaagt een eenduidig en helder zicht te bieden op de lokale machtsdynamiek in uw regio voor uw vertrek enerzijds, en op de slagkracht en geviseerde doelwitten van de Taliban aldaar anderzijds. Dat straalt niet alleen negatief af op de geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees voor vervolging ten opzichte van de Taliban, maar ook op uw algemene geloofwaardigheid.

Wat betreft het bestaan van een toekomstgerichte vrees voor vervolging in uw hoofde, sinds de machtsovername door de Taliban in uw regio, dient er opgemerkt te worden dat u over een zeer beperkt inzicht in de lokale machtsdynamiek in uw dorp en district beschikt, hoewel die voor u essentieel zou zijn om het risico op vervolging door de Taliban in te schatten. Gevraagd naar leiders of leden van de Taliban in uw regio, stelt u de namen niet te kennen en u legt uit dat veel mensen "in het geheim" voor die groepering werkten (CGVS 2, p. 4). U kan slechts de naam van ene S. (...) noemen, die voor de "geheime diensten van de Taliban" werkte (CGVS 2, p. 4-5), maar komt niet verder dan bijzonder vage en onaannemelijke verklaringen over hem. De overheid zou hem betrappt hebben wanneer hij 16 à 17 jaar was, nog voor hun machtsovername in uw regio, waarop de overheid er zijn familie over spraken om hem onder controle te houden (CGVS 2, p. 9 en 14). Gevraagd of S. (...) daarna nog enige problemen met de overheid had, stelt u op bijzonder verwarrende wijze dat hij niet naar huis ging en altijd in de schuilplaats van de Taliban was, maar tegelijkertijd ook dat hij soms "stiekem" naar huis ging, wat dan weer door verschillende families in het dorp geweten was (CGVS 2, p. 14) – wat maakt dat het toch niet zo stiekem moet geweest zijn. Daarmee geconfronteerd, stelt u dat hij door sommige mensen werd gezien wanneer hij naar huis kwam (CGVS 2, p. 14), terwijl u eerder nog had verklaard dat hij niet meer naar huis kwam en op de schuilplaats van de Taliban

bleef (CGVS 2, p. 14). (...). U stelt dat S. (...) nu ook nog actief is, maar weet niet wat hij er doet (CGVS 2, p. 5), en stelt dat zijn familie tegen de overheid was, maar u weet niet of zij nu ook bij de Taliban zitten (CGVS 2, p. 14). Uw bijzonder beperkte verklaringen over dat ene lid van de Taliban in uw dorp die u bij naam kent, doen reeds concluderen dat u over bijzonder beperkte kennis aangaande de veiligheidssituatie in uw regio beschikt. Verder weet u niet wie momenteel de leiders van de Taliban in uw regio of dorp zijn (CGVS 2, p. 4): “ze zijn vreemde mensen van verschillende regio’s enz. Ze vertellen hun plannen niet tegen die mensen, we kennen die mensen niet” (CGVS 2, p. 13). Evenmin weet u welke mensen van uw dorp zich precies bij de Taliban hebben aangesloten sinds hun machtsovername (CGVS 2, p. 13). U stelt dat er mensen uit de Alisangi-regio nu actief zijn in uw dorp: “Iemand met de naam van Dokter, hij is er actief, ook zijn zonen” (CGVS 2, p. 4). U kent de echte naam van die familie niet en komt niet verder dan te zeggen dat die familie bij de Taliban zat en banden had met de Taliban omdat ze hen medische hulp gaven (CGVS 2, p. 4). Gevraagd naar de rol van de dorpsouderen in de nieuwe lokale machtsdynamiek stelt u dat zij de bevelen van de Taliban moeten volgen (CGVS 2, p. 13), maar u kent geen problemen die er tussen de dorpsouderen en de Taliban in uw dorp zijn geweest sindsdien (CGVS 2, p. 13). Uw bovenstaande bijzonder oppervlakkige en vage verklaringen in verband met de veiligheidssituatie in uw dorp en regio na de machtsovername door de Taliban, zorgen ervoor dat u allerminst een helder zicht biedt op het risico dat u momenteel zou lopen als louter familielid van een voormalig lid van de Afghaanse strijdkrachten, die bovendien al in 2016 in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (zie administratief dossier, blauwe map, dossier DVZ M. (...), bijlage 26) en dus reeds geruime tijd uit Afghanistan is vertrokken.

Hoewel u herhaaldelijk stelt dat de Taliban zich in uw dorp en regio bezighouden met vergeldingsacties tegen voormalige leden van de Afghaanse strijdkrachten en hun familieleden, van wie u foto’s neerlegt (zie administratief dossier, groene map, document 9), zowel voor als na de machtsovername door de Taliban (CGVS 2, p. 7-12), kunnen uw verklaringen in dat verband niet overtuigen. Hoewel u aanvankelijk had gezegd dat u niet wist wat S. (...) momenteel bij de Taliban doet (CGVS 2, p. 5), stelt u later dan weer dat het net S. (...) is die zich bezig houdt met vergeldingsacties op mensen van de overheid (CGVS 2, p. 9-10). Over andere mensen die zich met vergeldingsacties bezig hielden in uw dorp, stelt u op vage wijze dat zij dat in het geheim deden (CGVS 2, p. 11-12). U verwijst nog vaagweg naar de Taliban uit Alisangi – over wie u reeds nauwelijks iets kon vertellen (zie boven) – en noemt nog de naam van een zekere B.S. (...), maar die bleek dan weer slechts in Alisangi vergeldingsacties uit te voeren en niet in uw dorp (CGVS 2, p. 9-10). U legt een foto neer van N.M. (...), die een paar dagen na de val van het checkpoint in uw dorp zou zijn gedood omdat zijn broer J. (...) bij de grenspolitie zat (CGVS 2, p. 8 en 12; zie administratief dossier, groene map, document 9), maar u kan slechts in algemene termen stellen dat “gemaskerde mensen” van de Taliban hem kwamen doden (CGVS 2, p. 12). Geconfronteerd met bovenstaande landeninformatie, waaruit blijkt dat niet elk familielid van een voormalig lid van de overheid een vrees voor vervolging ten opzichte van de Taliban dient te koesteren, stelt u dat N.M. (...) in het bijzonder werd bedreigd omdat hij ook af en toe thee bracht naar zijn broer die op het checkpoint van de grenspolitie werkte (CGVS 2, p. 12). Zodoende zou de Taliban een specifieke reden hebben gehad om N.M. (...) te viseren. Hetzelfde geldt voor uw buurman K. (...) die ook zou zijn gedood door de Taliban omwille van het feit dat zijn broer bij de grenspolitie zat en hij hen af en toe eten bracht (CGVS 2, p. 7-8). Zoals hierboven reeds werd beargumenteerd slaagde u er zelf echter niet in te overtuigen dat er in uw hoofde eveneens sprake is van een dergelijke reden waardoor de Taliban u zouden viseren omwille van het voormalige werk van uw broer bij de lokale politie (zie boven). Over de bezoeken van de Taliban aan uw huis sinds uw vertrek, kan u evenmin enige concrete informatie verstrekken over de leden van de Taliban die naar uw huis kwamen om naar u te vragen (CGVS 2, p. 13). Geconfronteerd met het feit dat de Taliban al geruime tijd aan de macht zijn in Afghanistan en uw dorp, komt u niet verder dan te stellen dat het “vreemde mensen van verschillende regio’s zijn” (CGVS 2, p. 13). Ook daarmee slaagt u er allerminst in een helder zicht te bieden op het eventuele risico dat u momenteel, sinds de machtsovername, zou lopen en waarvoor u een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren.

Kortom slaagt u er, hoewel u nog steeds in contact staat met uw familie in Afghanistan (CGVS, p.7), allerminst in enige specifieke inzichten te bieden in de lokale machtsdynamiek in uw dorp en district in Afghanistan, noch op hun praktijken en visering van voormalige leden van de overheid en hun familieleden, hoewel dat essentieel is om uw verklaarde vrees voor vervolging ten opzichte van de Taliban te ondersteunen.

Zoals hierboven reeds aangehaald worden er gegronde twijfels geplaatst bij de geloofwaardigheid van de verklaringen van uw broer M. (...) in verband met de vervolgingsfeiten waarmee hij en uw familie zou zijn geconfronteerd voor en na zijn vertrek (zie boven). Gelet op het feit dat uw eigen verklaringen daarenboven nog eens sterk afwijken van de verklaringen van uw broer M. (...), krijgen die twijfels een sterkere fundering. Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen aangaande de vervolgingsfeiten na het vertrek van uw broer M. (...) en voor uw eigen vertrek, en aangaande uw verklaarde toekomstgerichte vrees voor vervolging ten opzichte van de Taliban sinds hun machtsovername van het land in augustus 2021 (zie boven), kan er dan ook niet worden geconcludeerd dat u een persoonlijke vrees voor vervolging ten opzichte van de Taliban zou dienen te koesteren, louter omwille van het voormalige werk van uw broer M. (...) bij de lokale politie, waarmee hij bovendien reeds in 2015 was gestopt (zie administratief dossier, blauwe map, Verklaring DVZ, vraag 12). Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken had met daden van vervolging (supra), is bij gebrek aan andere

geloofwaardige indicaties van een vervolgingsvrees, onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

De documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Uw taskara (zie administratief dossier, groene map, document 1) kan enkel een indicatie geven over uw identiteit, nationaliteit en herkomst. De documenten en foto's in verband met het werk van uw broer M. (...) bij de lokale politie (zie administratief dossier, groene map, documenten 2-4) ondersteunen slechts het feit dat hij bij de lokale politie heeft gewerkt, wat op zich niet betwist wordt door het CGVS. De foto van u en uw broer M. (...) (zie administratief dossier, groene map, document 5) ondersteunt slechts het feit dat u de broer bent van M. (...), wat evenmin wordt betwist door het CGVS. Wat de foto's in verband met uw reis naar België betreft (zie administratief dossier, groene map, document 6), dient te worden opgemerkt dat die geen betrekking hebben op uw persoonlijke vrees voor vervolging in Afghanistan. Na afloop van uw persoonlijk onderhoud stuurde uw advocaat een foto op van uw "godfather", over wie u zou hebben gesproken tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS (zie administratief dossier, groene map, document 10), maar op geen moment sprak u over uw peetvader tijdens uw persoonlijke onderhoud op het CGVS (CGVS, p. 1-19; CGVS 2, p. 1-17). Evenmin verduidelijkt uw advocaat diens rol in uw asielrelaas (zie administratief dossier, groene map, document 10), waardoor er niet kan worden geconcludeerd dat dat element bovenstaande beoordeling kan wijzigen.

Terzijde wordt opgemerkt dat er uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt."

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er geen geloof kan gehecht worden aan het voorgehouden vluchtrelaas en dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, zoals ook blijkt uit wat volgt.

4.6.1.4. Vooreerst wijst de Raad erop dat door het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het bevestigen van zijn verklaringen, en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal verzoeker de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing niet ontkracht, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt.

4.6.1.5. Betreffende het motief dat verzoeker zich onterecht voordoet als minderjarige, stelt verzoeker dat het CGVS stelt dat hij de Belgische instanties trachtte te misleiden omtrent zijn werkelijke leeftijd, dat verweerder nalaat om rekening te houden met de heersende problematiek omtrent leeftijden en de vaststelling ervan wat betreft Afghaanse asielzoekers alsook het minimaal belang dat de Afghanen aan leeftijden geven, dat immers in Afghanistan de geboortedata niet met groot belang en precisie worden geregistreerd zoals in België, dat zij geen verjaardagen vieren, geen tellingen bijhouden en dus vaak een vermoedelijke leeftijd weergeven, waarna hij ter ondersteuning hiervan citeert uit een artikel van NBC News. Hij stelt dat hij dan ook slechts verwees naar de verklaring van zijn moeder en broer alsook naar zijn taskara, dat zijn leeftijd op de taskara wordt geregistreerd door de autoriteiten en hij dit niet in handen heeft. Hierbij citeert verzoeker uit de COI Afghanistan van 22 mei 2019 en betoogt hij dat hij naar eigen kennis toe waarheidsgetrouwe verklaringen heeft afgelegd, dat verweerder onbuigzaam optreedt jegens hem en ten onrechte meent dat hij valselijke verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn leeftijd omdat deze niet overeenkomt met de controversiële botscan van België.

Verzoeker lijkt met zijn betoog niet te ontkennen dat hij niet minderjarig was bij aankomst in België en zijn verzoek om internationale bescherming, daar uit het medisch leeftijdsonderzoek op vraag van de Dienst Voogdij blijkt dat verzoeker (op 20 juni 2022) ouder dan 18 jaar is, waarbij gesteld wordt "De leeftijd wordt bepaald op 26.7 jaar met een standaarddeviatie van 2.3 jaar. Analyse van deze gegevens geeft mijn inziens aan dat Z.R. (...) op datum van 20-06-2022 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar waarbij 24.4 een

minimumleeftijd is.” Hij wijst er wel nog op dat het gaat om een controversiële botscaan in België doch licht dit geenszins nader toe.

De Raad stelt in dit licht wel vast dat uit niets kan blijken dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid onder artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State om een beroep aan te tekenen tegen de beslissing van de Dienst Voogdij en wijst erop dat de beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Ook ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij bijgevolg vast. Deze leeftijdsbepaling van de Dienst Voogdij is een administratieve rechtshandeling. Aan dergelijke rechtshandelingen kleefde het ‘*privilège du préalable*’. Dit principe houdt in dat dergelijke rechtshandelingen overeenstemmen met de wet zolang zij niet vernietigd of ingetrokken werden. *In casu* werd de beslissing van de Dienst Voogdij niet vernietigd of ingetrokken, noch werd er tegen deze beslissing beroep aangetekend bij de Raad van State. Bovendien heeft de Raad geen rechtsmacht om de wettigheid van deze beslissing na te gaan en deze beslissing eventueel te vernietigen. Er kan dus worden geconcludeerd dat de leeftijdsbepaling van verzoeker door de Dienst Voogdij in overeenstemming is met de wet en definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Verzoeker was bijgevolg meerderjarig bij aankomst in België op 13 juni 2022.

Waar verzoeker hieromtrent wel uitdrukkelijk betwist dat er sprake is van het misleiden van de Belgische asielinstanties en hierbij erop wijst dat hij zich hierop nooit heeft gefocust gezien men geen belang hecht aan leeftijd en de vaststelling ervan in Afghanistan en dat hij slechts verwees naar de verklaringen van zijn moeder en zijn broer en naar zijn taskara die wordt geregistreerd door de autoriteiten zodat hij de vermelding erop van zijn leeftijd niet zelf in handen heeft, dat hij naar eigen kennis toe waarheidsgetrouwe verklaringen heeft afgelegd, richt hij zich tegen de motieven dat hij zich onterecht als minderjarige voordoet wat zijn algehele geloofwaardigheid ondermijnt, dat hij ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn leeftijd, wat een relevant element is voor de inschatting van zijn nood aan internationale bescherming, en deze vaststelling dan ook nefast is voor zijn algehele geloofwaardigheid.

Er kan worden opgemerkt dat verzoeker niet aangaf zijn geboortedatum niet te kennen. Uit de fiche “*Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling*”, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en bij de indiening van het verzoek om internationale bescherming werd opgemaakt, blijkt immers dat verzoeker verklaarde te zijn geboren op 27 augustus 2005 en hij aldus wist een exacte geboortedatum op te geven. Uit voormeld document blijkt ook dat verzoeker geïnformeerd werd over de geuite twijfel en dat hij de twijfel niet heeft verklaard. Op pagina 5 van de voormelde fiche kan onder een punt varia ook gelezen worden “*Geboortedatum zelf verklaard, (...)*”.

Het verschil tussen de door verzoeker naar voren geschoven leeftijd op het moment van zijn verzoek om internationale bescherming op 13 juni 2022 (bijna 17 jaar) en deze vastgesteld in de beslissing van de Dienst Voogdij op 20 juni 2022 (minstens 24,4 jaar) is voorts dermate significant dat dit verschil niet louter kan worden verklaard door onwetendheid vanwege verzoeker en het gebrek aan belang dat in Afghanistan gehecht wordt aan leeftijden, verjaardagen en data. In zoverre wordt aangenomen dat veel Afghanen hun exacte geboortedatum niet kennen, kan aldus niet worden aanvaard dat verzoeker, die bij zijn registratie dus wel een exacte geboortedatum wist op te geven, *in casu* gelooft minstens 7,4 jaar jonger te zijn dan hij daadwerkelijk is. Nergens uit blijkt dat hij bij het opgeven van zijn geboortedatum verwees naar zijn taskara. Zijn betoog dat de taskara wordt geregistreerd door de autoriteiten zodat hij de vermelding erop van zijn leeftijd niet zelf in handen heeft, is dan ook niet dienstig.

Door geen waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over zijn leeftijd, wordt wel degelijk afbreuk gedaan aan verzoekers algemene geloofwaardigheid.

Wat er ook van zij, de Raad acht het motief dat het feit dat verzoeker zich onterecht als minderjarige voordoet zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnt, overtollig. De overige overwegingen in de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.6.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en dat hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekers betoog inzake dit overtollig motief werpt zodoende dan ook geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

4.6.1.6. Betreffende de vervolgingsfeiten die geleid hebben tot het vertrek van zijn broer M., stelt verzoeker dat hij nog jong was en dat hij van niet veel details op de hoogte was tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, waarna hij verwijst naar de verklaringen die hij hieromtrent deed tijdens dat gehoor (persoonlijk onderhoud CGVS 2/08/2023, p. 19). Hij stelt dat zijn verklaringen duidelijk overeenkomen met die van zijn broer, doch algemener verwoord, dat zijn broer niets meldde over de bezoeken van de taliban na de machtsovername is doordat de familie hem destijds geen stress wou bezorgen en hierover hem dan ook niets vertelde. Hij wijst erop dat hij thans momenten heeft gevonden om hierover diepgaande gesprekken te voeren met zijn broer waardoor hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud meer details kon verschaffen,

dat het feit dat hij toen nadere details toevoegde geen afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid van de eerdere verklaringen, dat het immers om verduidelijking gaat, niet om tegenspraak, dat hij tijdens het tweede interview bijvoorbeeld heeft uitgelegd dat zijn broer betrokken raakte bij een incident met wapens en dit de aanleiding gaf tot de bedreigingen. Hij wijst erop dat hij ook verklaarde dat hij de informatie reeds in Afghanistan van zijn broer had vernomen, en dat hij op de vraag waarom hij dit niet in het eerste gehoor had meegedeeld antwoordde *“Ja, ik heb achteraf aan (...) ook gevraagd wat het probleem was, dus over het wapen heeft hij verteld en alles wat ik heb meegemaakt heb ik vandaag ook verteld, want ik wist vorige keer niet dat ik ook over zijn problemen in detail moest vertellen, ik heb het hem wel gevraagd. Ik dacht ook, M. (...) is hier erkende vluchteling en normaal weten jullie alles over onze problemen, ik dacht ik moest er niet zoveel over vertellen, dacht ik de eerste keer.”*, dat deze uitleg logisch en aannemelijk is, zeker in de context van een tweede gehoor na vernietiging, dat de toevoeging van detailinformatie in een tweede gehoor niet kan worden gelijkgesteld met een tegenstrijdigheid, dat het algemeen bekend is dat verzoekers vaak bij een eerste gehoor beperkte of summierere verklaringen afleggen, die later worden aangevuld, dat het vasthouden aan de kern (de taliban vervolgden zijn broer wegens politiewerk, zijn familie werd gevisieerd en A. werd gedood) net op de consistentie van het relaas wijst.

De Raad wijst er vooreerst op dat gezien verzoekers leeftijd van minstens 24,4 jaar, op 20 juni 2022, moet worden vastgesteld dat verzoeker minstens 17,5 jaar was eind 2015, zijnde het ogenblik dat zijn broer M. Afghanistan verliet na de vermeende vervolgingsfeiten in diens hoofde. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat hij nog dermate jong was op dat ogenblik dat van hem niet meer details konden worden verwacht. In zoverre hij zou wensen te betogen dat hij op het ogenblik van het eerste onderhoud, op 2 augustus 2023, nog heel jong was, kan hij allerminst gevolgd worden, daar hij op dat ogenblik aldus minstens 25,4 jaar oud moet zijn geweest.

De Raad merkt bovendien op dat een minderjarigheid, waar het gaat om een leeftijd van 17 jaar, op het ogenblik van het zich afspelen van de vermeende vervolgingsfeiten er niet aan in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij consistente, doorleefde verklaringen aflegt over de kernelementen van zijn vrees en de oorzaak ervan, *in casu* de vermeende vervolgingsfeiten ten aanzien van zijn broer M. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De Raad stipt hierbij nog aan dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij belangrijke gebeurtenissen nauwkeuriger kan beschrijven, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan hebben. Bijgevolg kan zodoende niet zonder meer vastgesteld worden dat verzoeker niet in staat zou zijn om bepaalde gebeurtenissen te reconstrueren en op een consistente wijze uiteen te zetten en te situeren.

Door louter te erkennen dat hij van niet veel details op de hoogte was tijdens het eerste persoonlijk onderhoud en zijn verklaringen hieromtrent te herhalen door de notities van het persoonlijk onderhoud te citeren, weerlegt, noch ontkracht verzoeker de pertinente vaststellingen hieromtrent in de bestreden beslissing.

De Raad stelt voorts vast dat het feit dat zijn verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud overeenkomen met die van zijn broer doch algemener verwoord, geenszins een ander licht werpt op de pertinente motieven in de bestreden beslissing *“Uw eigen verklaringen over de problemen van uw broer M. (...) vertonen daarenboven grote afwijkingen van het asielrelaas van uw broer M. (...) zelf. Gevraagd om welke reden de Taliban M. (...) zochten, verklaarde u ten tijde van uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS nog slechts dat hij bij de lokale politie zat en de Taliban de lokale politie niet goed en ongelovig vonden (CGVS, p. 14). U rept echter met geen woord over enige concrete problemen tussen de Taliban en M. (...) (CGVS, p. 1-19) en zegt slechts dat de Taliban M. (...) zochten omwille van zijn werk voor de lokale politie (CGVS, p. 14) en dat A. (...) gedood is omdat de Taliban M. (...) kwamen zoeken bij u thuis (CGVS, p. 16). Meer nog, u zegt: “We wisten niet welke misdaad M. (...) had gedaan dat ze hem zo haatten” (CGVS, p. 14). Die verklaring valt allerminst te rijmen met de verklaringen van M. (...) over de concrete incidenten of redenen waarom hij gevisieerd werd door de Taliban (zie boven). Wanneer u op uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS wordt gevraagd naar de aanleiding voor het vertrek van uw broer M. (...), slaagt u er merkwaardig genoeg wel in gedetailleerde informatie over die problemen te geven (CGVS 2, p. 4), waarover u bovendien stelt dat u er reeds over beschikte sinds u nog in Afghanistan was (CGVS 2, p. 4). Geconfronteerd met het feit dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud geen specifieke reden voor de problemen van uw broer kon geven, stelt u dat u achteraf aan M. (...) had gevraagd wat het specifieke probleem was en dat u niet wist dat u tijdens uw vorige persoonlijk onderhoud in detail over zijn problemen moest praten (CGVS 2, p. 15-16). Die uitklaringen kunnen echter niet weerhouden worden, gelet op het feit dat u aanvankelijk had verklaard al in Afghanistan op de hoogte te zijn geweest van de problemen van uw broer (CGVS 2, p. 4) en gelet op het feit dat er u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk werd*

gevraagd naar de concrete reden voor de problemen van uw broer M. (...) met de Taliban (CGVS, p. 14). Zo wordt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen omtrent die vervolgingsfeiten ten aanzien van M. (...) omwille van zijn werk bij de lokale politie reeds ondergraven.” Er wordt niet gesteld dat die verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud tegenstrijdig zijn met de verklaringen van zijn broer, doch wel dat zijn verklaringen grote afwijkingen vertonen van het asielrelaas van zijn broer M., nu hij slechts verklaarde dat M. bij de lokale politie zat en de taliban de lokale politie niet goed en ongelovig vond doch met geen woord repte over enige concrete problemen tussen de taliban en M. en slechts aangaf dat de taliban M. zochten omdat hij voor de lokale politie werkte en dat A. gedood is omdat de taliban M. kwamen zoeken bij hem thuis en verder dat ze niet wisten welke misdaad M. had gedaan dat ze hem zo haatten.

In zoverre verzoeker zich met zijn betoog dat het feit dat zijn broer niets meldde over de bezoeken van de taliban na de machtsovername is doordat de familie hem destijds geen stress wou bezorgen en hierover hem dan ook niets vertelde, kritiek zou uiten op het motief dat er geen geloof kan gehecht worden aan de verklaarde vervolgingsfeiten ten aanzien van M. en A. onder meer daar M. niet enige specifieke kennis had over eventuele benaderingen van verzoekers familie door de taliban na diens vertrek, en het motief dat zijn broer M. niet wist of de taliban verzoekers familie nog contacteerden na zijn vertrek, terwijl uit verzoekers verklaringen blijkt dat de taliban hen reeds ongeveer 2 of 2,5 maand na het vertrek van M. over hem kwamen vragen, waarna ze ongeveer elke 5 maanden terugkwamen, wijst de Raad erop dat hij met een dergelijk kritiek geen ander licht werpt op de pertinente vaststellingen *“tasten de geloofwaardigheid aan van de verklaarde vervolgingsfeiten waarmee uw broer M. (...) werd geconfronteerd voor diens vertrek uit Afghanistan”* (betreffende feit dat M. niet enige specifieke kennis had over eventuele benaderingen van verzoekers familie door de taliban na diens vertrek) en *“Aangezien het persoonlijk onderhoud van M. (...) op het CGVS plaatsvond op 1 juni 2018 (CGVS M. (...)), bijna tweeënhalf jaar na zijn vertrek uit Afghanistan (zie administratief dossier, blauwe map, dossier DVZ M. (...), Verklaring DVZ, vraag 31), kan worden aangenomen dat M. (...) op de hoogte zou zijn van eventuele bezoeken van de Taliban aan zijn huis, gelieerd aan zijn persoonlijke vluchtredenen, sinds twee of tweeënhalf maand na zijn vertrek. Het feit dat hij daar met geen woord over repte, maar u dat wel opwerpt, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen over die bezoeken grondig aan.*” Het betoog dat zijn broer niets meldde over de bezoeken van de taliban na zijn vertrek komt doordat de familie hem destijds geen stress wou bezorgen en hierover hem dan ook niets vertelde, kan niet worden gevolgd. Ten eerste is dit een blote bewering die niet op haar waarheid kan worden gecontroleerd. Ten tweede is het niet logisch dat zijn familie M. niets zouden zeggen over eventuele bedreigingen van de taliban jegens hem aangezien enerzijds dit belangrijke informatie is voor M. om het, na zijn vlucht, nog steeds aanwezig zijn van het risico en de gegrondheid van zijn vrees (en een eventuele mogelijkheid tot terugkeer naar zijn land van herkomst) te beoordelen en anderzijds deze elementen van essentieel belang kunnen zijn bij het beoordelen van zijn verzoek om internationale bescherming. Dat zijn familie deze elementen niet zou meegedeeld hebben aan M. indien zij zich werkelijk hadden voorgedaan, is dus geenszins aannemelijk.

Waar verzoeker betoogt dat hij thans momenten heeft gevonden om hierover diepgaande gesprekken te voeren met zijn broer waardoor hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud meer details kon verschaffen, dat het feit dat hij toen nadere details toevoegde geen afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid van de eerdere verklaringen, dat het immers om verduidelijkingen gaat, niet om tegenspraak, dat hij tijdens het tweede interview bijvoorbeeld heeft uitgelegd dat zijn broer betrokken raakte bij een incident met wapens en dit de aanleiding gaf tot de bedreigingen, wijst de Raad er opnieuw op dat niet gesteld wordt dat er sprake is van tegenspraak tussen de verklaringen tijdens het eerste en het tweede persoonlijk onderhoud van verzoeker doch wel, het weze herhaald, dat zijn verklaringen grote afwijkingen vertonen van het asielrelaas van zijn broer M., nu hij slechts verklaarde dat M. bij de lokale politie zat en de taliban de lokale politie niet goed en ongelovig vond doch met geen woord repte over enige concrete problemen tussen de taliban en M. en slechts aangeeft dat de taliban M. zochten omdat hij voor de lokale politie werkte en dat A. gedood is omdat de taliban M. kwamen zoeken bij hem thuis en verder dat ze niet wisten welke misdaad M. had gedaan dat ze hem zo haatten, dat dit niet overeenkomt met de verklaringen van M. over de ‘concrete incidenten of redenen waarom hij geveiseerd werd door de taliban’, dat verzoeker tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS wel gedetailleerde informatie kon geven over die problemen, waarover hij bovendien stelt dat hij er reeds over beschikte toen hij nog in Afghanistan was, dat zijn verklaring dat hij tijdens het eerste onderhoud geen specifieke reden voor de problemen van M., kon geven omdat hij het achteraf had gevraagd wat zijn specifieke probleem was, niet weerhouden kan worden daar hij aldus aanvankelijk had verklaard al in Afghanistan op de hoogte te zijn geweest van de problemen van M., zodat de geloofwaardigheid van de verklaringen omtrent de vervolgingsfeiten ten aanzien van M. worden ondergraven.

In de bestreden beslissing wordt eveneens gesteld betreffende de verklaring voor het feit dat hij de specifieke reden voor de problemen van zijn broer niet tijdens het eerste gehoor had gegeven, met name dat hij niet wist tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat hij in detail over de problemen van M. moest praten, dat ook deze verklaring *“echter niet (kan) weerhouden worden, (...) gelet op het feit dat er (hij) tijdens (zijn) eerste persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk werd gevraagd naar de concrete reden voor de problemen van (zijn) broer*

M. (...) met de Taliban (CGVS, p. 14).” Door louter zijn verklaringen te herhalen en te betogen dat deze uitleg logisch en aannemelijk is, werpt verzoeker geen ander licht op deze pertinente vaststelling. Waar verzoeker betoogt dat dit zeker zo is in de context van een tweede gehoor na vernietiging, ziet de Raad niet in waarom de uitleg logisch en aannemelijk is in het kader van een tweede gehoor na vernietiging. Immers werpt het feit dat hij zich meer informeerde en meer specifieke verklaringen afgelegde na de nietigverklaring van de eerste beslissing, geen ander licht op het feit dat hem ook tijdens het eerste persoonlijk onderhoud naar de concrete redenen voor de problemen van zijn broer M. werd gevraagd en hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bovendien verklaarde dat hij van deze concrete redenen reeds in Afghanistan op de hoogte was.

De Raad ontwaart niet waar in de bestreden beslissing de toevoeging van detailinformatie in het tweede gehoor gelijkgesteld wordt met een tegenstrijdigheid, minstens verduidelijkt verzoeker niet uit welk motief dit zou blijken. Het betoog dat het algemeen bekend is dat verzoekers vaak bij een eerste gehoor beperkte of summiere verklaringen afleggen, die later worden aangevuld, is dan ook niet dienstig.

Waar verzoeker stelt dat het vasthouden aan de kern (de taliban vervolgden zijn broer wegens politiewerk, zijn familie werd gevisieerd en A. werd gedood) net op de consistentie van het relaas wijst, werpt hij met een dergelijk betoog geen ander licht op de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit blijkt waarom geen geloof kan gehecht worden aan de concrete vervolgingsfeiten ten aanzien van M. en waarom verzoeker ook niet aannemelijk maakt dat zijn familie na het vertrek van M. en/of heden gevisieerd werden/worden door de taliban.

4.6.1.7. Verzoeker vervolgt dat meerdere verklaringen in het tweede gehoor bevestigden dat ook andere familieleden van politieagenten in het dorp gevisieerd en zelfs gedood werden, louter omwille van de familieband, waarna hij citeert uit zijn verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS betreffende K. en T. (p. 7), en meent dat deze context juist de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de bedreigingen en het overlijden van zijn broer A. ondersteunt.

Gelet op de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing, waaruit afdoende blijkt waarom *in casu* geen geloof kan gehecht worden aan de concrete vervolgingsfeiten door de taliban ten aanzien van M. en de moord door de taliban op zijn broer A. naar aanleiding hiervan, kan het loutere feit dat in het dorp van verzoeker wel familieleden van politieagenten in het dorp gevisieerd en zelfs gedood werden, indien de verklaringen al zouden kunnen aangenomen worden, niet aantonen dat ook de concrete vervolgingsfeiten ten aanzien van M. en A. daadwerkelijk hebben plaatsgevonden. Bovendien gaat verzoeker met zijn betoog dat familieleden van politieagenten in het dorp gevisieerd en zelfs gedood werden, louter omwille van de familieband, ook voorbij aan de motieven *“Geconfronteerd met bovenstaande landeninformatie, waaruit blijkt dat niet elk familielid van een voormalig lid van de overheid een vrees voor vervolging ten opzichte van de Taliban dient te koesteren, stelt u dat N.M. (...) in het bijzonder werd bedreigd omdat hij ook af en toe thee bracht naar zijn broer die op het checkpoint van de grenspolitie werkte (CGVS 2, p. 12). Zodoende zou de Taliban een specifieke reden hebben gehad om N.M. (...) te viseren. Hetzelfde geldt voor uw buurman K. (...) die ook zou zijn gedood door de Taliban omwille van het feit dat zijn broer bij de grenspolitie zat en hij hen af en toe eten bracht (CGVS 2, p. 7-8).”*

4.6.1.8. Betreffende het motief dat afbreuk wordt gedaan aan verzoekers geloofwaardigheid doordat verzoeker niet alle details gaf tijdens het interview bij de DVZ en hierover niet veel details kon geven tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, benadrukt verzoeker dat de gehoren bij de DVZ in een ijtempo verlopen en verzoekers zelden de kans krijgen alles uitgebreid uiteen te zetten, waarna hij zijn verklaringen van tijdens het interview bij de DVZ herhaalt. Hij stelt dat uit die notities blijkt dat hij voornamelijk de focus legde op het werk van zijn broer en de dood van zijn andere broer, dat hij meende zelf geen ervaringen met de taliban te hebben in die zin dat de taliban niet specifiek naar hem zochten, maar dit eerder gericht was tegen zijn broer M., waarna hij wijst op zijn verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS en betoogt dat hieruit blijkt dat het voor hem niet helemaal duidelijk was dat hij ook al zijn interacties met de taliban diende mee te delen en dat hij dit eerder zag als samenhangend met de hoofreden van het probleem van zijn broer M., dat hij desalniettemin bij de specifieke vraag of de taliban nog is langs geweest na het vertrek van M. uitvoerige verklaringen heeft afgelegd, waarna hij wijst op verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

Vooreerst wijst de Raad erop dat het feit dat hij tijdens de persoonlijke onderhouden bij het CGVS heeft toegelicht dat de taliban zijn langsgekomen na het vertrek van M. en ook voor zijn eigen vertrek, waarbij ze hem sloegen en dreigden hem te doden als hij niet zei waar M. was, geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker bij de DVZ met geen woord repte over enig bezoek van de taliban aan zijn huis en familie na de dood van zijn broer A. en het vertrek van zijn broer M., dat meer nog, uitdrukkelijk gevraagd op de DVZ of hij zelf ervaringen met de taliban had gehad, hij negatief antwoordde, dat het bijzonder opmerkelijk is dat hij die incidenten – bezoeken van de taliban na het vertrek van M. en voor zijn eigen vertrek – op geen moment aanhaalde op de DVZ, hoewel het essentiële elementen in zijn asielaanvraag betreffen. Het louter citeren van de

verklaringen afgelegd tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS werpt geen ander licht op deze pertinente vaststellingen.

Waar verzoeker stelt dat het interview bij de DVZ in een ijlt tempo verliep en verzoekers zelden de kans krijgen om alles uitgebreid uiteen te zetten, wijst de Raad erop dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielp procedure. Het loutere feit dat het gehoor bij de DVZ kort is – en volgens verzoeker in ijlt tempo verloopt – en dat aldaar geen uitgebreide uiteenzettingen worden toegestaan, verklaart aldus niet waarom verzoeker op de DVZ op de specifieke vraag of hij ervaringen heeft gehad met de taliban, negatief antwoordde.

Verzoeker kan niet overtuigen met zijn uitleg dat uit de notities van het interview bij de DVZ blijkt dat hij voornamelijk de focus legde op het werk van zijn broer en de dood van zijn andere broer, dat hij meende zelf geen ervaringen met de taliban te hebben in die zin dat de taliban niet specifiek naar hem zochten, maar dit eerder gericht was tegen zijn broer M., gelet op het feit dat, volgens zijn verklaringen bij het CGVS, de taliban niet enkel naar verzoekers huis kwamen en vroegen naar diens broer, doch, en zeker in de periode vlak voor zijn eigen vertrek uit Afghanistan, de taliban hem ook sloegen en dreigden hem te doden als hij niet zei waar M. was. In een dergelijk scenario waarbij verzoeker zou zijn geslagen en bedreigd met de dood door de taliban, is het wel degelijk opmerkelijk en geenszins aannemelijk dat verzoeker deze incidenten niet aanhaalde bij de DVZ op de specifieke vraag of hij ervaringen heeft gehad met de taliban.

In zoverre verzoekers betoog dat uit zijn verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS blijkt dat het voor hem niet helemaal duidelijk was dat hij ook al zijn interacties met de taliban diende mee te delen en dat hij dit eerder zag als samenhangend met de hoofden van het probleem van zijn broer M., dat hij desalniettemin bij de specifieke vraag of de taliban nog is langs geweest na het vertrek van M. uitvoerige verklaringen heeft afgelegd, waarna hij ook wijst op verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS, gericht is tegen het motief *“Ook wanneer u op het CGVS de kans krijgt om alle redenen en alle incidenten op te noemen omwille van dewelke u gevlucht bent en niet kan terugkeren naar Afghanistan, laat u het na die bezoeken op te werpen (CGVS, p. 12).”* is zijn kritiek niet dienstig. De Raad acht voormeld motief overtoollig. De overige overwegingen in de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.6.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en dat hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekers betoog inzake dit overtoollig motief werpt zodoende dan ook geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

4.6.1.9. Betreffende de bezoeken van de taliban aan hun huis, betoogt verzoeker verder dat deze gebeurtenissen een tijd geleden plaats vonden, dat hij toen nog jong was en hij veel heeft meegemaakt tijdens zijn reisweg, waardoor het voor hem niet gemakkelijk is om alle details evengoed te herinneren, dat er bovendien geen regelmaat in de bezoeken van de taliban zat en zij langskwamen wanneer het hen uitkwam, dat hij zijn best heeft gedaan om zijn ervaringen met de taliban toe te lichten en dat hij niet meer kan doen.

Door louter te betogen dat er geen regelmaat in de bezoeken van de taliban zat en zij langskwamen wanneer het hen uitkwam, dat hij zijn best heeft gedaan om zijn ervaringen met de taliban toe te lichten en dat hij niet meer kan doen, werpt verzoeker geen ander licht op de pertinente vaststellingen *“Over de beweerde bezoeken van de Taliban aan u en uw familie na het vertrek van uw broer M. (...), komt u overigens niet verder dan bijzonder vage antwoorden. U verklaart dat de veiligheidssituatie na het vertrek van M. (...) “voor enkele jaren” niet goed was (CGVS, p. 13), maar u kan niet zeggen hoeveel tijd na zijn vertrek de situatie verbeterde (CGVS, p. 13). U stelt dat de Taliban in die periode nog kwamen vragen naar M. (...) (CGVS, p. 13) en komt niet verder dan vaagweg te stellen dat ze eens per vijf maanden kwamen (CGVS, p. 13). Op gelijkaardige wijze houdt u het op bijzonder vage verklaringen over de bezoeken van de Taliban in de periode voor uw vertrek. U verklaart dat u “op het einde” nogal bang was omdat de Taliban kwamen, u sloegen en zeiden dat ze u zouden doden als u niet zei waar M. (...) was (CGVS, p. 14). Ook over het aantal keer dat de Taliban kwamen om die doodsb bedreiging te uiten, blijft u bijzonder vaag en ontwijkend. Gevraagd hoe vaak ze dat zeiden, stelt u eerst: “Dus tegen het einde, wanneer ze kwamen zeiden ze me dat” (CGVS, p. 15). Nogmaals uitdrukkelijk gevraagd hoe vaak – eventueel ongeveer – de Taliban dat zeiden, houdt u het op: “Een paar keer. De laatste keren wanneer ze zouden komen, zeiden ze hetzelfde, ze zouden me meenemen en doden” (CGVS, p. 15). Vervolgens spreekt u die verklaringen zelf weer tegen en stelt u dat ze u alleen met de dood bedreigden tijdens hun laatste bezoek (CGVS, p. 15). Geconfronteerd met uw eerdere uitspraak dat “de laatste keren wanneer ze zouden komen” ze hetzelfde zeiden (CGVS, p. 15), concludeert u dat u nu niet meer weet hoe vaak ze kwamen (CGVS, p. 15). Gezien het hier cruciale incidenten in uw asielprelaas betreft,*

namelijk doodsb bedreigingen door de actor van vervolging, zorgen uw ontwijkende en inconsistente verklaringen ervoor dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling wordt gezet.”

De Raad herhaalt dat gezien verzoekers leeftijd van minstens 24,4 jaar, op 20 juni 2022, moet worden vastgesteld dat verzoeker minstens 17,5 jaar was eind 2015, zijnde het ogenblik dat zijn broer M. Afghanistan verliet na de vermeende vervolgingsfeiten in diens hoofde. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat hij nog dermate jong was op dat ogenblik dat van hem niet meer details konden worden verwacht.

De Raad herhaalt ook dat een minderjarigheid, waar het gaat om een leeftijd van 17 jaar, op het ogenblik van het zich afspelen van de vermeende vervolgingsfeiten er niet aan in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij consistente, doorleefde verklaringen aflegt over de kernelementen van zijn vrees en de oorzaak ervan, *in casu* de vermeende vervolgingsfeiten ten aanzien van zijn broer M. De Raad stipt hierbij – alsook betreffende zijn stelling dat hij zijn best heeft gedaan om zijn ervaringen met de taliban toe te lichten en dat hij niet meer kan doen – nog aan dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij belangrijke gebeurtenissen nauwkeuriger kan beschrijven, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan hebben. Bijgevolg kan zodoende niet zonder meer vastgesteld worden dat verzoeker niet in staat zou zijn om bepaalde gebeurtenissen te reconstrueren en op een consistente wijze uiteen te zetten en te situeren. Bovendien wijst de Raad er nog op dat waar verzoeker misschien nog net minderjarig was bij de vermeende eerste bezoeken van de taliban aan zijn huis na het vertrek van M., dit geenszins nog gesteld kan worden voor de vermeende bezoeken van de taliban aan zijn huis, waarbij zij hem sloegen en bedreigden, voor zijn vertrek uit Afghanistan in juni/juli 2021.

Door louter te stellen dat hij veel heeft meegemaakt tijdens zijn reisweg zodat het niet gemakkelijk is om alle details evengoed te herinneren, geeft verzoeker geen afdoende verklaring voor de heel vage en inconsistente verklaringen.

Verzoeker toont niet concreet aan, zelfs indien rekening wordt gehouden met een eventuele lange en ellendige reis naar België – omstandigheden die hij overigens in zijn verzoekschrift niet toelicht –, dat dit hem verhinderd zou hebben om meer gedetailleerde en consistente verklaringen af te leggen. Van een verzoeker die verklaart dat zijn leven in gevaar is en daarom de bescherming vraagt van de Belgische autoriteiten, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij zijn vluchtmotieven en relaas zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet, zeker die elementen, die de onmiddellijke aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht uit het herkomstland, zodat de vaststelling dat verzoeker wat dit betreft in gebreke is gebleven, zijn geloofwaardigheid op ernstige wijze ondermijnt.

4.6.1.10. Waar verzoeker stelt dat verweerder het niet serieus neemt dat hij de enige overblijvende broer is en tevens mannelijk familielid van M., kan hij niet gevolgd worden. Nergens betwist verweerder deze gegevens, evenmin als de gegevens, zoals verzoeker terecht voorhoudt, dat zijn broer M. bij de lokale politie in Afghanistan werkte en hij diens broer is. In tegendeel wijst verweerder erop dat uit de beschikbare informatie blijkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek is naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op de persoon en zijn familie, doch dat echter *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan de elementen in het relaas van verzoeker die op een dergelijke situatie zouden kunnen wijzen. Nergens wordt betwist dat hij de enige overblijvende broer is en tevens mannelijk familielid van M. is, doch wel wordt gesteld dat het loutere feit dat hij een familielid is van een vroeger lid van het ANSF, waarvan hij *a priori* niet aannemelijk maakt dat deze persoon zelf te maken had met daden van vervolging, bij gebrek aan andere geloofwaardige indicaties van een vervolgingsvrees, onvoldoende is om in zijn hoofd een nood aan bescherming aannemelijk te maken.

De Raad wijst er ter verduidelijking nog op, waar verzoeker betoogt dat verweerder het voormalige werk van zijn broer M. bij de lokale politie in Afghanistan erkent en de daaruit voortvloeiende problematiek met de taliban, dat het profiel van de broer M. werd erkend door verweerder doch dat geen geloof werd gehecht aan de concreet naar voren gebrachte vervolgingsfeiten ten aanzien van M.

4.6.1.11. Verzoeker betoogt dat hij niet instaat voor de gedragingen en handelingen van de taliban, dat zij evenmin hebben meegedeeld waarom zij hebben geluisterd naar zijn moeder en hem niet hebben meegenomen, dat ze wel hard hebben opgetreden en zowel hem als zijn moeder hebben geslagen, dat hij vermoedt dat het was omdat hij het enige overblijvende mannelijk familielid was van het gezin en tevens jongste kind, dat de taliban hem herhaaldelijk kansen bleven geven, dat echter van een groepering als de taliban bezwaarlijk kan worden verwacht dat zij op een logische manier redeneren en handelen en hij hiervoor evident niet kan instaan. Hij vervolgt dat het aannemelijk is dat de taliban hun strategie hoofdzakelijk

richten op het achterhalen van de verblijfplaats van M. en dat de bedreigingen en de fysieke agressie tegen hem en zijn moeder tot doel hadden druk uit te oefenen, niet om onmiddellijk tot ontvoering over te gaan. Hij stelt dat hij betreffende het lot van de buur K. een concrete verklaring hierover gaf, namelijk dat zijn huis in gevaarlijk gebied lag en de taliban hem daar makkelijker konden meenemen, dat het feit dat hun huis aan de rand van het dorp lag, langs een weg die de taliban gebruikten, hieraan geen afbreuk doet, dat hij dit duidelijk nuanceerde, dat het onderscheid dat hij maakt bevestigd dat de taliban selectief en contextafhankelijk te werk ging.

Verzoeker richt zich met dit betoog tegen de motieven *“Daarnaast slaagt u er allerminst in aannemelijk te maken om welke reden de Taliban al die jaren volhardden met hun bezoeken en bedreigingen maar geen meer doortastende actie ondernamen indien ze u daadwerkelijk viseerden. Aangezien de Taliban “een paar keer” expliciet hebben gezegd dat ze u zouden meenemen en doden indien u niet zei waar uw broer M. (...) was (CGVS, p. 14-15), rijst de vraag om welke reden ze geen concrete actie hebben ondernomen bij één van hun bezoeken. Gevraagd om welke reden de Taliban u nooit meenamen indien ze wel zeiden dat ze dat zouden doen, verklaart u dat de Taliban u alleen bang aan het maken waren opdat u hen informatie over uw broer zou geven (CGVS, p. 15). Gevraagd om welke reden ze u dan niet hebben meegenomen om u zo te dwingen die informatie te geven, verklaart u dat uw moeder hen zou smeken aan hun voeten om u niet mee te nemen (CGVS, p. 15). Hierop gevraagd om welke reden de Taliban naar uw moeder zouden luisteren, herhaalt u slechts dat uw moeder hen zou smeken (CGVS, p. 15). De uitklaring dat een strategische actor als de Taliban zich zou laten tegenhouden door een smekend familielid, strookt allerminst met uw eerdere verklaringen over het feit dat de niemand in Afghanistan een vrouw zou slaan maar de Taliban wel (CGVS, p. 13). Daarenboven verklaart u ook hoe uw moeder smeekte dat de Taliban uw broer A. (...) niet zouden meenemen ten tijde van het vertrek van uw broer M. (...) (CGVS, p. 16). Gevraagd om welke reden de Taliban toen niet luisterden en nu wel, verklaart u dat het toen de eerste keer was dat jullie zoiets overkwam (CGVS, p. 16), wat geen uitklaring is voor de onaannemelijkheid van uw verklaringen. Zo kan ook de uitklaring over uw smekende moeder geen verschoning bieden voor de onaannemelijkheid van uw verklaringen waarom de Taliban u niet meenamen, wanneer ze er voor uw vertrek de kans toe hadden. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS houdt u vol dat de Taliban ook voor hun machtsovername in uw dorp en regio er reeds toe in staat waren om mensen in uw dorp te arresteren (CGVS 2, p. 6-8). Zo stelt u dat uw buur, K. (...), ongeveer zes à zeven maanden voor uw vertrek door de Taliban werd meegenomen uit uw dorp en werd gedood, louter omwille van het werk van zijn broer Tarek bij de grenspolitie (CGVS 2, p. 7-8). Dat gebeurde volgens u reeds voordat het checkpoint in uw dorp was gevallen, waarna de Taliban de macht in uw dorp overnamen (CGVS 2, p. 7). Tegelijkertijd legt u echter uit dat de Taliban ook om de drie à vijf maanden langs uw huis kwamen om naar uw broer M. (...) te vragen (CGVS 2, p. 6-7). Zodoende mag het verbazen dat ze in uw geval niet zouden overgaan tot een arrestatie, aangezien ze daar op dat moment duidelijk mee bezig waren en ze uw familie reeds in het vizier hadden (CGVS 2, p. 6-8). Daarnaast gevraagd, legt u uit dat de Taliban zich toen nog focusten op de arrestatie van uw broer M. (...) (CGVS 2, p. 11). Gevraagd om welke reden dat dan zou zijn veranderd na de val van het checkpoint, stelt u dat de Taliban er vanaf dan makkelijker kon opereren gezien de afwezigheid van de politie (CGVS 2, p. 11). Geconfronteerd met de lotgevallen van uw buur K. (...) voor de val van dat checkpoint, stelt u dat zijn huis zich in gevaarlijk gebied bevond, waar de Taliban hem makkelijker konden meenemen (CGVS 2, p. 11). Die uitklaring kan allerminst volstaan, aangezien u over uw eigen huis eveneens had verklaard dat de Taliban er makkelijk konden komen, gelet op het feit dat het aan de rand van het dorp lag, langs een weg die de Taliban gebruikten om zich te verplaatsen (CGVS 2, p. 7). Daarmee geconfronteerd, ontkent u weer dat u in een gevaarlijke plek woonde: “Dus, we zaten aan een kant van de checkpoint, de brede regio is wel gevaarlijk, maar zij zaten in een nog gevaarlijker gebied” (CGVS 2, p. 11). Daarmee kan u de onaannemelijkheid niet weg nemen van het feit dat de Taliban u al die jaren bleven ontzien, ook al zouden ze zich volgens uw verklaringen wel bezig houden met de vervolging van familieleden van overheidspersoneel. Het is weinig waarschijnlijk dat een strategisch actor als de Taliban dermate aarzelend zou optreden indien ze u daadwerkelijk viseerden. Het bovenstaande zorgt ervoor dat u er niet in slaagt een eenduidig en helder zicht te bieden op de lokale machtsdynamiek in uw regio voor uw vertrek enerzijds, en op de slagkracht en geviseerde doelwitten van de Taliban aldaar anderzijds. Dat straalt niet alleen negatief af op de geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees voor vervolging ten opzichte van de Taliban, maar ook op uw algemene geloofwaardigheid.”*

In deze wijst de Raad erop dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Het komt daarentegen aan verzoeker toe om de feiten die hij aanhaalt en waarop hij zijn vrees voor vervolging steunt *in concreto* aannemelijk te maken en met betrekking tot de inconsistenties en onaannemelijkheden waarop wordt gewezen in de motivering van de bestreden beslissing een logische en afdoende uitleg of verklaring te bieden, waartoe hij evenwel in gebreke blijft door te betogen dat de taliban niet hebben meegedeeld waarom zij hebben geluisterd naar zijn moeder en hem niet hebben meegenomen, dat ze wel hard hebben opgetreden en zowel hem als zijn moeder hebben geslagen, dat hij vermoedt dat het was omdat hij het enige

overblijvende mannelijk familielid was van het gezin en tevens jongste kind, dat de taliban hem herhaaldelijk kansen bleven geven, dat het aannemelijk is dat de taliban hun strategie hoofdzakelijk richten op het achterhalen van de verblijfplaats van M. en dat de bedreigingen en de fysieke agressie tegen hem en zijn moeder tot doel hadden druk uit te oefenen, niet om onmiddellijk tot ontvoering over te gaan. Immers is het wel degelijk opmerkelijk, nu het herhaaldelijk slaan van verzoeker en diens moeder en de dreigementen verzoeker mee te nemen en hem te doden indien hij bleef zwijgen, als middel om druk uit te oefenen om de verblijfplaats van M. te achterhalen, niets opleverde, dat zij jaren volharden in de bezoeken en bedreigingen maar hun dreigementen niet uitvoerden. De *post factum* verklaring in zijn verzoekschrift dat hij vermoedt dat het was omdat hij het enige overblijvende mannelijk familielid was van het gezin en tevens jongste kind, dat de taliban hem herhaaldelijk kansen bleven geven, verklaart het gebrek aan meer doortastende acties niet. Verzoeker verduidelijkt niet waarom het feit dat hij het enige overblijvende mannelijke familielid van het gezin zou zijn geweest een reden is voor de taliban om hun dreigementen van ontvoering en/of doding niet uit te voeren. In dit licht wijst de Raad er bovendien ook op dat er wel degelijk nog een mannelijk familielid aanwezig was in de woonst, met name de maternale oom. Ook verduidelijkt verzoeker niet waarom het feit dat hij jongste kind van het gezin zou zijn geweest een reden is voor de taliban om hun dreigementen van ontvoering en/of doding niet uit te voeren, te meer daar verzoeker de maanden voor zijn vertrek uit Afghanistan, in de periode waarin de taliban hem en zijn moeder slaan en zij dreigden hem mee te nemen en te doden, al helemaal geen kind meer was. Verzoeker kan dan ook geenszins uitklaren waarom de taliban *“al die jaren volhardden met hun bezoeken en bedreigingen maar geen meer doortastende actie ondernamen indien ze (hem) daadwerkelijk viseerden”*. Dit betreft een pertinente vaststelling van de commissaris-generaal, die de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas onderuit haalt. Verzoeker werpt geen nieuw licht op deze vaststellingen, noch slaagt hij erin deze uit te klaren.

Waar verzoeker zijn verklaring voor het feit dat zijn buur wel werd meegenomen door de taliban, herhaalt – met name dat diens huis in een gevaarlijk gebied was, in de richting van het bos, waar de taliban hem makkelijker konden meenemen – en stelt dat het feit dat zijn huis aan de rand van het dorp lag, langs een weg die de taliban gebruikten, geen afbreuk doet aan zijn verklaring waarom zijn buurman wel en hij niet werd meegenomen, kan hij niet gevolgd worden. Immers betreft het zowel bij zijn buurman als bij hem zelf, een woning in een gebied waar de taliban makkelijk toegang tot had. Verzoeker stelt wel dat hij duidelijk nuanceerde, doch de enkele stelling dat het gebied waarin het huis van zijn buurman lag, nog gevaarlijker gebied was, doet geen afbreuk aan het feit dat beide woningen gelegen waren, volgens verzoekers verklaringen, in een gebied dat makkelijk toegankelijk was voor de taliban. Verzoeker kan dan ook niet overtuigen dat net zijn verklaringen waarbij hij een onderscheid maakt bevestigen dat de taliban selectief en contextafhankelijk te werk ging. Hierbij moet nog opgemerkt worden dat het de taliban mogelijk was om herhaaldelijk, over een lange periode, bij verzoeker thuis langs te gaan en hem en zijn moeder, zeker de maanden voor verzoekers vertrek uit Afghanistan, aldaar ook fysiek aan te vallen. Verzoeker verduidelijkt dan ook niet waarom hij, in tegenstelling tot zijn buurman K., niet werd meegenomen door de taliban ondanks de talrijke bezoeken en dreigementen, die in niets resulteerden.

4.6.1.12. Betreffende de motieven over de toekomstgerichte vrees in zijn hoofde, meer specifiek betreffende de motieven dat hij geen helder zicht biedt op de machtsdynamiek in zijn dorp en regio sinds de machtsovername door de taliban, omdat zijn verklaringen oppervlakkig en vaag zijn, wijst verzoeker erop dat hij in zijn verklaringen duidelijk heeft gemaakt dat de taliban in het geheim werkten en dat inwoners in zijn dorp slechts beperkte kennis hadden over hun structuur en plannen. Verzoeker citeert zijn verklaringen en stelt dat zijn antwoord niet aantoonde dat hij ongeloofwaardig is maar de clandestiene aard van de talibanorganisatie bevestigt, dat het niet redelijk is van een burger te verwachten dat hij precieze kennis heeft van de hiërarchie of functies van de talibanleden, dat verweerder miskent dat beperkte kennis net aannemelijk is in het licht van de manier waarop de taliban lokaal opereren. Hij vervolgt dat hij wel degelijk meerdere namen en voorbeelden heeft verstrekt, ondanks de clandestiniteit van de groepering, waarna hij wijst op de verklaringen over R.S. – die niet in zijn dorp was maar in Alisangi was, in de groep van S. –, over mensen die in het geheim bij S. waren, over iemand uit de Alisangi regio met de naam ‘Dokter’ alsook diens zonen en over de dorpsouderen die de bevelen van de taliban dienen te volgen. Hij stelt dat het feit dat hij geen volledige of exacte details kende, begrijpelijk is, dat de kern van zijn verklaringen, met name dat de taliban controle uitoefenden en dat dorpsstructuren ondergeschikt waren aan hun bevelen, hiermee wordt bevestigd. Daarnaast stelt hij dat hoewel verweerder stelt dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over S., uit de gehoornotities blijkt dat hij steeds aangaf dat S. nauw verbonden was met de taliban en actief bleef na de machtsovername, dat zijn verklaring bevestigt dat de clandestiene aanwezigheid van S. gekend was in het dorp, maar niet publiekelijk werd besproken, dat het verschil tussen niet naar huis gaan en soms stiekem naar huis gaan een nuance betreft en geen tegenstrijdigheid. Hij stelt dat hij ook meerdere malen wees op concrete vergeldingsacties tegen familieleden van politieagenten, waarbij hij bepaalde verklaringen citeert en stelt dat deze verklaringen gestaafd worden door foto's die hij neerlegde, dat hij niet de exacte identiteit van de gemaskerde taliban kon geven, niet vreemd is, dat de taliban vaak gemaskerd optraden om zo hun ware identiteit te verbergen. Hij meent dat het argument van verweerder dat hij geen helder zicht zou hebben op de lokale machtsdynamiek dus niet overtuigt, dat de beperkte kennis van verzoeker net aannemelijk is in de context van de clandestiene werking van de taliban, dat hij wel degelijk concrete voorbeelden en namen gaf,

(S., de familie van dokter, K., N.M.), die zijn relaas onderbouwen, dat de kern overeind blijft, met name dat hij samen met zijn familie geveiseerd werd omwille van het werk van zijn broer bij de politie. Verzoeker wijst nog op het EUAA rapport van 2023 en stelt dat uit voorgaande informatie blijkt dat familieleden van voormalige leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten wel degelijk een groot risico lopen enkel en alleen omwille van het feit dat ze familie zijn van voormalige militairen/veiligheidsdiensten, dat de Raad in zijn arrest nr. 310 329 stelt dat verweerder onvoldoende had onderzocht of verzoeker, als broer van een politieagent, gevaar liep waarbij hij benadrukte dat familie van (ex)leden van de ANSF risico kunnen lopen, en dat verweerder de vervolgingsrisico's niet mocht reduceren tot detailkennis over talibanstructuren en dergelijke meer, wat verweerder wederom doet.

De Raad benadrukt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden onder verwijzing naar het EUAA rapport van 2023, uit de landeninformatie niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de voormalige ANDSF. Hoewel ook wordt aangegeven dat familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen ook vervolging kunnen riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de voormalige ANDSF of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak wil nemen op deze persoon en zijn familie (zie o.a. EUAA *Afghanistan: Targeting of individuals* van augustus 2022, p. 56-65; EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 54-55, 70-72; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 62-63; EUAA, *Country Guidance: Afghanistan* van mei 2024, p. 28-30, 48-50; EUAA, *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 84-91, 134-135), wordt dit *in casu* aldus niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoeker stelt dat hij in zijn verklaringen duidelijk heeft gemaakt dat de taliban in het geheim werkten en dat inwoners in zijn dorp slechts beperkte kennis hadden over hun structuur en plannen, zijn verklaringen citeert en stelt dat zijn antwoord niet aantoont dat hij ongeloofwaardig is maar de clandestiene aard van de talibanorganisatie bevestigt, beperkt hij zich in wezen tot het herhalen van zijn verklaringen en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, doch slaagt hij er op deze wijze niet in een ander licht te werpen op de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing.

Ook waar verzoeker stelt dat hij meerdere namen en voorbeelden heeft verstrekt, waarbij hij wijst op de verklaringen over R.S. die niet in zijn dorp was maar in Alisangi was, in de groep van S., over mensen die in het geheim bij S. waren, over iemand uit de Alisangi regio met de naam 'Dokter' alsook diens zonen en over de dorpsouderen die de bevelen van de taliban dienen te volgen, dat hij wel degelijk concrete voorbeelden en namen gaf, (S., de familie van dokter, K., N.M.), die zijn relaas onderbouwen, beperkt hij zich in wezen ook enkel tot het herhalen van zijn verklaringen, doch slaagt hij er op deze wijze evenmin in een ander licht te werpen op de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing.

Op grond van verzoekers verklaringen kon verweerder wel degelijk komen tot in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen, niet in het minst de vaststelling dat verzoeker niet weet wie momenteel de leiders van de taliban in zijn dorp of regio zijn, en de hieruit volgende conclusie dat verzoeker bijzonder oppervlakkige en vage verklaringen aflegt in verband met de veiligheidssituatie in zijn dorp en regio na de machtsovername door de taliban.

Waar verzoeker betoogt dat het niet redelijk is van een burger te verwachten dat hij precieze kennis heeft van de hiërarchie of functies van de talibanleden, dat verweerder miskent dat beperkte kennis net aannemelijk is in het licht van de manier waarop de taliban lokaal opereren, dat het feit dat hij geen volledige of exacte details kende, wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat een zeer gedetailleerde kennis wordt verwacht van de hiërarchie of functies van de talibanleden. Echter kan wel degelijk van verzoeker worden verwacht dat hij, in het licht van zijn aangevoerde vrees voor de taliban omdat zijn broer – die meer dan tien jaar geleden uit Afghanistan vertrok – bij de voormalige Afghaanse lokale politie heeft gewerkt, een zekere kennis heeft van de taliban(leden) in zijn dorp die hij vreest. Bovendien komt de stelling van verzoeker dat de groepering in het geheim zou dienen te functioneren en bijgevolg clandestien van aard is, opmerkelijk voor in het licht van het feit dat de taliban over het ganse grondgebied de macht hebben sinds de machtsovername in augustus 2021 en verzoeker geenszins verduidelijkt waarom zij in die omstandigheden in het geheim zouden dienen te opereren. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden dat zijn beperkte kennis net aannemelijk is in de context van de clandestiene werking van de taliban.

Daarnaast stelt hij dat hoewel verweerder stelt dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over S., uit de gehoornotities blijkt dat hij steeds aangaf dat S. nauw verbonden was met de taliban en actief bleef na de machtsovername, dat zijn verklaring bevestigt dat de clandestiene aanwezigheid van S. gekend was in het dorp, maar niet publiekelijk werd besproken, dat het verschil tussen niet naar huis gaan en soms stiekem naar huis gaan een nuance betreft en geen tegenstrijdigheid. Dit betoog is echter gericht tegen een overtollig motief. De overige overwegingen in de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.6.1.2. en die betrekking hebben op de toekomstgerichte vrees voor vervolging, zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat verzoekers verklaringen in verband met de veiligheidssituatie in zijn dorp en regio

na de machtsovername bijzonder oppervlakkig en vaag zijn en dit ervoor zorgt dat hij geen helder zicht biedt op het risico dat hij momenteel zou lopen als louter familielid van een voormalig lid van de Afghaanse strijdkrachten die bovendien al in 2016 een verzoek om internationale bescherming indiende en dus al een ruime tijd uit Afghanistan vertrokken is. Verzoekers betoog inzake dit overtollig motief werpt zodoende dan ook geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

Nu verzoeker de vervolgingsfeiten door de taliban ten aanzien van M. niet aannemelijk heeft gemaakt, hij ook de vervolgingsfeiten na diens vertrek en voor de val van het district centrum ten aanzien van hem en zijn familie niet aannemelijk heeft gemaakt – zodat niet blijkt dat M. in het verleden reeds in het vizier van de taliban is gekomen en ook niet dat verzoeker zelf omwille van de tewerkstelling van M. reeds in het vizier van de taliban is gekomen (en dus hieruit niet blijkt dat de taliban op zoek zijn naar zijn broer of wraak willen nemen op zijn broer en zijn familie) – en verzoeker voorts geen duidelijk zicht kan bieden op de taliban(leden) in zijn regio, wie ze zijn en wat hun respectievelijke acties/daden zijn, en op de vermeende bezoeken aan zijn familie na zijn vertrek en de machtsovername, maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij bij terugkeer via het lokale netwerk in zijn dorp/regio een risico loopt om te worden geïdentificeerd als terugkeerder wiens broer tewerkgesteld was voor de voormalige Afghaanse lokale politie en erkend vluchteling is in België.

Bovendien, zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, kunnen verzoekers verklaringen niet overtuigen dat de taliban zich in zijn dorp en regio bezighouden met vergeldingsacties tegen voormalige leden van Afghaanse strijdkrachten en hun familieleden voor en na de machtsovername. Zo kan verzoeker geen helder zicht bieden op wie zich bezighoudt met deze vergeldingsacties en blijkt uit de door de hem aangehaalde gevallen dat de taliban ook een specifieke reden zou hebben gehad om het familielid van de persoon met het profiel te viseren, terwijl verzoeker er niet in slaagde in zijn hoofde een dergelijke reden aannemelijk te maken waardoor de taliban hem zou viseren omwille van de voormalige tewerkstelling van zijn broer bij de lokale politie.

Waar hij stelt dat hij ook meerdere malen wees op concrete vergeldingsacties tegen familieleden van politieagenten, waarbij hij bepaalde verklaringen citeert en stelt dat deze verklaringen gestaafd worden door foto's die hij neerlegde en dat hij niet de exacte identiteit van de gemaskerde taliban kon geven, beperkt hij zich opnieuw tot het herhalen van zijn verklaringen, doch slaagt hij er op deze wijze niet in een ander licht te werpen op volgende pertinente vaststellingen van verweerder: *“Hoewel u herhaaldelijk stelt dat de Taliban zich in uw dorp en regio bezighouden met vergeldingsacties tegen voormalige leden van de Afghaanse strijdkrachten en hun familieleden, van wie u foto's neerlegt (zie administratief dossier, groene map, document 9), zowel voor als na de machtsovername door de Taliban (CGVS 2, p. 7-12), kunnen uw verklaringen in dat verband niet overtuigen. Hoewel u aanvankelijk had gezegd dat u niet wist wat S. (...) momenteel bij de Taliban doet (CGVS 2, p. 5), stelt u later dan weer dat het net S. (...) is die zich bezig houdt met vergeldingsacties op mensen van de overheid (CGVS 2, p. 9-10). Over andere mensen die zich met vergeldingsacties bezig hielden in uw dorp, stelt u op vage wijze dat zij dat in het geheim deden (CGVS 2, p. 11-12). U verwijst nog vaagweg naar de Taliban uit Alisangi – over wie u reeds nauwelijks iets kon vertellen (zie boven) – en noemt nog de naam van een zekere B.S. (...), maar die bleek dan weer slechts in Alisangi vergeldingsacties uit te voeren en niet in uw dorp (CGVS 2, p. 9-10). U legt een foto neer van N.M. (...), die een paar dagen na de val van het checkpoint in uw dorp zou zijn gedood omdat zijn broer J. (...) bij de grenspolitie zat (CGVS 2, p. 8 en 12; zie administratief dossier, groene map, document 9), maar u kan slechts in algemene termen stellen dat “gemaskerde mensen” van de Taliban hem kwamen doden (CGVS 2, p. 12). Geconfronteerd met bovenstaande landeninformatie, waaruit blijkt dat niet elk familielid van een voormalig lid van de overheid een vrees voor vervolging ten opzichte van de Taliban dient te koesteren, stelt u dat N.M. (...) in het bijzonder werd bedreigd omdat hij ook af en toe thee bracht naar zijn broer die op het checkpoint van de grenspolitie werkte (CGVS 2, p. 12). Zodoende zou de Taliban een specifieke reden hebben gehad om N.M. (...) te viseren. Hetzelfde geldt voor uw buurman K. (...) die ook zou zijn gedood door de Taliban omwille van het feit dat zijn broer bij de grenspolitie zat en hij hen af en toe eten bracht (CGVS 2, p. 7-8). Zoals hierboven reeds werd beargumenteerd slaagde u er zelf echter niet in te overtuigen dat er in uw hoofde eveneens sprake is van een dergelijke reden waardoor de Taliban u zouden viseren omwille van het voormalige werk van uw broer bij de lokale politie (zie boven).”* Door louter te betogen dat het niet vreemd is dat hij niet de exacte identiteit van de gemaskerde taliban kon geven, dat de taliban vaak gemaskerd optraden om zo hun ware identiteit te verbergen werpt hij geen ander licht op het geheel van bovenstaande vaststellingen, in het bijzonder de vaststelling dat de taliban een specifieke reden zou hebben gehad om N.M. alsook de buurman K. te doden en verzoeker er niet in slaagde aannemelijk te maken dat er daarvan ook in zijn hoofde sprake was waardoor de taliban hem zou viseren omwille van het voormalige werk van zijn broer bij de lokale politie.

Waar hij meent dat het feit dat de taliban controle uitoefenden en dat dorpsstructuren ondergeschikt waren aan hun bevelen, bevestigd wordt door zijn verklaringen, dat voornoemd feit ook de kern van zijn verklaringen is, wijst de Raad erop dat uit het loutere feit dat verzoeker weet te verklaren dat de taliban controle uitoefenen en dorpsstructuren ondergeschikt zijn, geen persoonlijke vervolgingsvrees kan blijken. Het is daarentegen

wel degelijk redelijk om aan te nemen dat indien verzoeker persoonlijk de taliban in zijn dorp vreest, dat hij meer gedetailleerde informatie kan geven over de personen die hij vreest en de acties van deze personen en hun groepering – namelijk de taliban – in zijn dorp, waardoor hij meent te moeten vrezen, daar zijn moeder en maternale oom daar reeds jaren sinds de machtsovername leven onder de controle van die personen en zij bovendien, volgens verzoekers verklaringen, nog van tijd tot tijd rechtstreeks met deze personen/groepering in aanraking zouden komen gelet op de bezoeken van de taliban aan het huis van verzoeker op zoek naar verzoeker en diens broer.

De verklaringen van verzoeker ter terechtzitting dat een maand geleden de taliban langs zijn geweest bij zijn maternale oom en hem hebben meegenomen en ondervraagd omdat zij voor de voormalige overheid hebben gewerkt, dat ze gezegd hebben “*Waar zijn de afvalligen?*”, dat zijn oom geantwoord heeft dat hij niets over hun verblijf weet, dat hij gemarteld werd alsook dat hij hiervan foto's voorlegt, die zijn moeder heeft genomen en doorgestuurd, komen in het licht van wat voorafgaat dan ook geheel ongeloofwaardig voor. Vooreerst kunnen de foto's verzoekers verklaringen geenszins schragen. Op de foto's zijn enkel verwondingen op een bepaald deel van een lichaam te zien, zonder dat te zien is aan wie het lichaam toebehoort, nog minder aldus wie de persoon op de foto's is. Bovendien kunnen uit de foto's enkel verwondingen blijken, doch dit vormt geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin deze verwondingen werden opgelopen. Daarnaast heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat de taliban voor en/of na zijn vertrek op zoek waren/zijn naar zijn broer en/of hem. Het is niet aannemelijk dat de taliban meer dan tien jaar nadat zijn broer Afghanistan heeft verlaten en bijna vijf jaar nadat verzoeker Afghanistan heeft verlaten, terwijl zij reeds bijna vijf jaar de macht hebben in Afghanistan, en nooit eerder naar verzoeker en/of zijn broer gezocht hebben, en verzoeker geen verklaringen aflegt over een gebeurtenis die ervoor zou zorgen dat hij en/of zijn broer hoewel niet in Afghanistan wel degelijk alsnog in het vizier van de taliban zijn gekomen, plotseling bij zijn maternale oom zouden langsgaan om te vragen waar de afvalligen zijn gelet op de tewerkstelling van zijn broer bij de voormalige lokale politie in Afghanistan tot 2015.

Gelet op voorgaande maakt verzoeker allerm minst aannemelijk dat hij met zijn familie gevisieerd werd en/of wordt omwille van het werk van zijn broer bij de politie.

Waar verzoeker eveneens nog verklaart ter terechtzitting dat M., een collega van zijn broer, voor de machtsovername vertrok en diens broer drie maanden geleden in het dorp vermoord werd door de taliban, waarna hij ter terechtzitting een foto toont op zijn mobiele telefoon van een persoon in een kist, vermogen deze verklaringen geen ander licht te werpen op voormelde vaststellingen. Vooreerst legt verzoeker geen enkel bewijsstuk van de identiteit voor van M., nog minder van diens tewerkstelling of van het feit dat dit een collega zou zijn geweest van zijn broer. Voorts vormt een foto van een persoon in een kist, geen sluitend bewijs van de identiteit van de overledene, noch van de beweerde context waarin deze persoon om het leven zou zijn gekomen. Bovendien geeft verzoeker ter terechtzitting geen toelichting om welke reden deze persoon zou zijn vermoord door de taliban. Hij stelt wel dat diens broer een collega was van zijn broer die voor de machtsovername vertrokken is, doch stelt geenszins dat deze persoon, die afgebeeld wordt in een kist, vermoord is door de taliban omwille van de voormalige tewerkstelling van diens broer.

Waar verzoeker tot slot stelt dat de Raad in zijn arrest nr. 310 329 stelt dat verweerder onvoldoende had onderzocht of verzoeker, als broer van een politieagent, gevaar liep waarbij hij benadrukte dat familie van (ex)leden van de ANSF risico kunnen lopen, en dat verweerder de vervolgingsrisico's niet mocht reduceren tot detailkennis over talibanstructuren en dergelijke meer, wat verweerder wederom doet, mist zijn betoog gedeeltelijk feitelijk grondslag. In het voormelde arrest wordt niet gesteld dat verweerder de vervolgingsrisico's had gereduceerd tot detailkennis over talibanstructuren en dergelijke meer. Voorts kan verzoeker geenszins dienstig voorhouden dat verweerder in de *in casu* bestreden beslissing wederom onvoldoende heeft onderzocht of hij, als broer van een politieagent, gevaar loopt.

4.6.1.13. Gelet op wat voorafgaat, kan verzoeker niet gevolgd worden dat verweerder bijzonder onredelijk en onzorgvuldig te werk is gegaan. Hij maakt niet aannemelijk dat hij is moeten vluchten uit vrees voor zijn leven dat bedreigd werd door de taliban.

4.6.1.14. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.6.1.15. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.6.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.6.2.1. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De taliban menen evenwel dat de sharia op zich een afdoende legaal kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 16). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de 'civic space' is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 18-19). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 18-19). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' ('*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*') (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 21). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's. Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burens), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23-24) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 32-34). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de *de facto*-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme

wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto*-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 106-107, 136). De MPVPV heeft echter de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 116).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31; EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificceert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 30, 34-44 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afdgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem.

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering is verboden – al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent, tot op zekere hoogte gedoogd – en verder moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van niet-soennitische feestdagen worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 24).

De *de facto*-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de facto*-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de facto*-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29-30). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in

CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29-30). Functionarissen van de *de facto*-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 30). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 32 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 30).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43-44). Uit voormelde *Country Focus* van januari 2026 (p. 44) blijkt dat het aantal lijfstraffen in 2025 is toegenomen in vergelijking met de voorgaande periode.

De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de facto*-Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43-44).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze

veeleer opgelegd via individuele, *ad hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om 'immorele inhoud' te bestrijden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 22). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ('*Ministry of Communications and Information Technology*') wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23). Er zijn ook taliban aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto*-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige taliban-segmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen

Afghanen zijn gerepatrieerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 46 en 47). Vele terugkeerders komen toe in Afghanistan zonder middelen en sommigen hebben zelfs nog nooit een voet in Afghanistan gezet. Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de precare humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken, dat hen kan helpen bij het vinden van werk. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst werden en ondervraagd werden. Volgens het Duitse Tagesschau hebben de *de facto*-autoriteiten van de terugkeer van Afghanen uit Europa in 2025 geprofiteerd om via video's te laten voorkomen dat zij terug welkom worden geheten in Afghanistan en wordt migratiemanagement aangegrepen om in de afwezigheid van diplomatieke erkenning relaties aan te knopen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 50). Een prominente activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 44-45).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM), *Focus Afghanistan. Return from abroad*, van 14 februari 2025 (waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan Country Focus* van januari 2026) handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het 'Immigration Department', dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de geheime dienst GDI van de *de facto*-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De Taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het 'National Resistance Front' (hierna: NRF) of het 'Afghanistan Freedom Front' (hierna: AFF). Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met de organisatie 'Islamic State Khorasan Province' (hierna: ISKP).

De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als "poor guys" of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afghaanse *de facto*-autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97,5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de *de facto*-autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet

gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens Der Spiegel zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkel van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is de IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse Ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto*-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto*-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”. Een bron geeft aan dat personen die worden beschouwd als ‘beïnvloed’ door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden geviseerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatriëerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht ‘besmet’ te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn ‘verloren’ en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht

of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

Waar verzoeker stelt dat de taliban hebben aangekondigd dat asielzoekers die na afwijzing in Europa zouden worden teruggestuurd naar Afghanistan zouden worden beticht en dat de rechtbank over hun lot zou beslissen, citeert hij uit een artikel – met vermelding van de weblink van dit artikel – van InfoMigrants “*Un porte-parole taliban affirme que les Afghans expulsés d’Europe seront “traduits en justice”* van 31 augustus 2021. Uit dit artikel blijkt dat deze verklaring van Zabiullah Mojahid geschiedde ten aanzien van de Oostenrijkse krant Kronen Zeitung. In dit artikel wordt eveneens de weblink opgenomen van het desbetreffende artikel uit de voormelde Oostenrijkse krant. Uit dit laatstgenoemde artikel blijkt dat de stelling dat de woordvoerder van de taliban, Zabiullah Mojahid, verteld heeft dat Afghanen bij hun terugkeer veroordeeld moeten worden, gebaseerd is op één passage in één interview in de Oostenrijkse krant Kronen Zeitung waaruit bezwaarlijk kan worden afgeleid dat in de praktijk en *in concreto* vervolging zou bestaan ten aanzien van alle terugkeerders. Bovendien dient te worden gewezen op de precieze inhoud van het gesprek en op de bijzondere context ervan, waarbij de journalist in het kader van een aantal gevallen van zware misdrijven waarbij in Oostenrijk verblijvende Afghanen betrokken waren, aan talibanwoordvoerder Zabiullah Mujahid de vraag stelde: “*Würde Ihre Regierung afghanische Staatsbürger, wenn sie in Deutschland und Österreich nicht asylberechtigt sind und vielleicht noch straffällig geworden sind, zurücknehmen?*” en deze antwoordt: “*Ja. Sie würden einem Gericht vorgestellt werden. Das Gericht muss entscheiden, wie es mit ihnen weitergeht.*” (“*Zou uw regering Afghaanse staatsburgers, als zij in Duitsland en Oostenrijk geen recht hebben op asiel en mogelijks strafbare feiten hebben gepleegd, terugnemen?*” “*Ja, ze worden voor de rechtbank gebracht. De rechtbank moet beslissen hoe het met hen verder gaat.*”) Dat met deze passage wordt verwezen naar elke Afghaanse terugkeerder, ook hij die geen criminele feiten heeft gepleegd, is allerminst duidelijk.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar algemene bronnen aangaande de vrees in geval van terugkeer naar Afghanistan, benadrukt de Raad dat het risico voor verzoeker *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan.

4.6.2.2. In de bestreden beslissing overweegt het CGVS hieromtrent betreffende verzoeker:

“In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete

elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezan. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken.

U haalde aan dat u in België naar school bent gegaan en hier Nederlands hebt geleerd (CGVS, p. 11) en legt eveneens documenten voor in verband met uw schoolopleiding bij LIGO (zie administratief dossier, groene map, document 7). Gevraagd om over uw leven in België te praten, vertelt u dat u hier naar school ging en nu ook werkt in een restaurant: "er zijn hier faciliteiten, je kan buiten gaan, zelfs 's nachts" (CGVS, p. 16). U verklaart dat de mensen hier vriendelijk zijn en u hier gelukkig bent (CGVS, p. 16). Gevraagd wie uw vrienden hier in België zijn, verklaart u dat al uw vrienden Afghanen in het centrum zijn (CGVS, p. 16-17). Gevraagd op welke wijze uw leven veranderd is sinds u in België woont, zegt u dat u hier vrij bent van intimidatie en onderdrukking en u hier naar school kan gaan en kan werken (CGVS, p. 17). U stelt ook dat u hier zag hoe mensen leven en dat u geshockt was (CGVS, p. 17). Gevraagd om welke reden u precies geshockt was, stelt u dat er hier geen onderdrukking is en dat mensen elkaar goed behandelen (CGVS, p. 17). U laat na in concreto aan te tonen dat u verwesterd bent. Dat u hier naar school ging en werkervaringen opdeed (CGVS, p. 16-17) kan niet volstaan om aan te tonen dat u zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in uw hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van uw identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat u deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Bovendien blijkt u nog steeds in contact te staan met uw familie in Afghanistan (CGVS, p.7) en blijkt u ook hier in België allemaal Afghaanse vrienden te hebben (CGVS, p. 17). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer, of dat u daar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Op het einde van uw persoonlijk onderhoud haalt uw advocaat ook aan dat u bij eventuele terugkeer naar Afghanistan een vrees voor vervolging dient te koesteren ten opzichte van de Taliban, omwille van uw profiel als familielid van een medewerker van de voormalige overheid enerzijds, en uw vlucht naar en verblijf in Europa anderzijds (CGVS, p. 17). Gelet op bovenstaande landeninformatie en het feit dat u zelf geen concrete elementen aanhaalde die die vrees voor vervolging bij een terugkeer na uw verblijf in Europa, ondersteunen (zie boven), kan die vrees voor vervolging omwille van uw verblijf in Europa niet aannemelijk geacht worden. Verder is het opmerkelijk dat u zelf geen gewag maakt van een vrees voor vervolging in dat verband wanneer u de kans krijgt om uit de doeken te doen om welke redenen u problemen vreest in geval van terugkeer (CGVS, p. 12), maar het slechts uw advocaat is die dit asielmotief ter sprake brengt. Indien u werkelijk van mening bent dat u in geval van terugkeer een vrees voor vervolging dient te koesteren omwille van uw vlucht naar en verblijf in Europa, kan worden aangenomen dat u dit asielmotief zelf en op eigen initiatief kenbaar zou maken.

Ook in het kader van uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS, slaagt u er niet in te overtuigen dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U legt uw arbeidscontract in België neer (zie administratief dossier, groene map, document 8 en 10) en stelt sinds uw verblijf in België "totaal veranderd" en "verwesterd" te zijn (CGVS 2, p. 14). Gevraagd dat te concretiseren, komt u niet verder dan te stellen dat u er op uw werk dingen worden verwerkt die verboden zijn en dat u er met vrouwen en meisjes werkt, zonder problemen (CGVS 2, p. 14). U stelt niet op nog andere manieren veranderd te zijn (CGVS 2, p. 14-15), waaruit het bijzonder oppervlakkige karakter van uw verklaarde verwestering reeds blijkt. Het loutere gegeven dat u in het kader van uw tewerkstelling in contact komt met voedsel dat niet halal is, volstaat op zich niet teneinde aan te nemen dat u de hiermee samenhangende westerse waarden en normen die ingaan tegen de door de Taliban vormgegeven Afghaanse waarden en normen op dit vlak, daadwerkelijk heeft geïnternaliseerd dermate dat er in uw hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Het loutere feit dat u zonder problemen met vrouwen en meisjes samenwerkt, kan evenmin worden gezien als een reden om in geval van terugkeer naar Afghanistan als volledig vervreemd van de Afghaanse maatschappij, dan wel verwesterd te worden beschouwd. Uit uw verklaringen blijkt bovendien allerminst dat de Taliban naar u of uw broer M. (...) op zoek zijn omwille van jullie verblijf of leven in België. Gevraagd of de Taliban nog om andere redenen naar jullie huis is gekomen, afgezien van de door u voorgehouden bezoeken in het kader van het voormalige werk van uw broer, stelt u van niet (CGVS 2, p. 13). U stelt niet te weten of de Taliban weten waar u en M. (...) zich momenteel bevinden (CGVS 2, p. 15). Uit het bovenstaande blijkt allerminst dat de Taliban op de hoogte zijn van het verblijf in België van u of uw broer M. (...), laat staan dat ze jullie omwille van die reden zouden zoeken. Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en

geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan."

4.6.2.3. Verzoeker betoogt dat hij al vijf jaar buiten Afghanistan verblijft, waarvan meer dan drie jaar in België en hij volledig verwesterd is, dat uit de gehoornotities blijkt dat hij meermaals verklaarde dat zijn leven en houding fundamenteel veranderd zijn sinds zijn verblijf in België, dat zijn verklaringen aantonen dat hij niet enkel oppervlakkige ervaringen beschreef, maar een fundamentele verandering in zijn manier van denken en leven benadrukte, dat hij in het tweede gehoor benadrukte dat zijn werkervaring in België hem confronteerde met gedragingen die in Afghanistan taboe zijn, dat dit niet louter toevallige ervaringen zijn, maar gedragingen die rechtstreeks ingaan tegen de strikte sociale code die door de taliban in Afghanistan worden afgedwongen, dat het feit dat hij dit zonder problemen ervaart, erop wijst dat hij zich de normen en omgangsvormen eigen heeft gemaakt die strijdig zijn met de taliban-ideologie. Hij wijst erop dat hij verklaarde school te lopen en te werken in een restaurant, dat zijn deelname aan het Belgische sociale en professionele leven zijn verwestering versterkt en aantoont dat hij in zijn gedrag en dagelijks functioneren afstand heeft genomen van traditionele patronen, dat in de huidige omstandigheden dit wel degelijk een belangrijk element uitmaakt en de kans aanzienlijk vergroot om in aanmerking te komen voor internationale bescherming, dat immers mensen die geruime tijd in het buitenland verbleven door de taliban als verwesterd worden beschouwd.

4.6.2.4. De Raad herhaalt vooreerst dat niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa verwesterd zal zijn of een verwestering zal worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden.

Uit het verzoekschrift en verzoekers verklaringen kan niet worden afgeleid dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer verzoeker tot ongeveer zijn 23,5 jaar in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels meer dan drie jaar in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De duur van zijn verblijf in België sinds 13 juni 2022, *in casu*, bijna vier jaar, is niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan, daar hij eerder aangaf dat zijn moeder en maternale oom nog in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS 27/06/2025, p. 13). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij één keer per week of per twee weken nog contact heeft met zijn familie in Afghanistan (persoonlijk onderhoud CGVS 27/06/2025, p. 15) en bij wie hij zich desgevallend kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker verklaarde soennitisch moslim te zijn (persoonlijk onderhoud CGVS 2/08/2023, p. 4, verklaring DVZ, nr. 9).

Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij volledig verwesterd is en enkel nog de westerse waarden deelt, beperkt hij zich voornamelijk tot een blote bewering.

Waar hij tracht het zich eigen maken van de westerse normen en waarden, te onderbouwen door te stellen dat hij in België volledig geïntegreerd is en door het voorleggen, bij aanvullende nota, van bewijzen van zijn sociaal leven (foto's) en van zijn tewerkstelling (foto's van op de werkvloer en aanbevelingsbrief/brieven van de manager), waarbij in het stuk nr. 3 "*Aanbevelingsbrief van de manager ter ondersteuning van integratie*" wordt gesteld dat verzoeker behulpzaam, betrouwbaar en loyaal is en hij zijn best doet om te communiceren in het Nederlands en dat hij deelneemt aan het sociaal leven samen met de collega's, en door het voorleggen, bij het CGVS, van documenten van LIGO waaruit blijkt dat hij een cursus 'open maatschappij oriëntatie', cursussen Nederlands en een cursus ICT volgde, van zijn arbeidsovereenkomst van bepaalde duur, en van een aanbevelingsbrief van de manager van zijn plaats van tewerkstelling waaruit zijn vriendelijke karakter en zijn werkbereidheid blijkt en waarin wordt gesteld dat hij op vlak van het Nederlands

veel heeft bijgeleerd, wijst de Raad erop dat de voorgelegde stukken getuigen van de bereidheid van verzoeker om te werken en de taal te leren, de tevredenheid over zijn inzet, collegialiteit en vaardigheden op de werkvloer en zijn persoonlijkheid en zijn deelname aan het sociale leven in België. De Raad wijst erop dat dit aantoont dat verzoeker zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille zijn job, taalkennis en sociale contacten in Europa, bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de Taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

De door de verzoeker voorgelegde stukken tonen niet aan dat hij dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Deze stukken tonen immers geenszins een daadwerkelijke verwestering aan, *i.e.* een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kan zijn tewerkstelling en zijn kennis van de Nederlands taal op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt kan zijn loutere deelname aan het Belgische sociale en professionele leven niet aantonen dat hij in zijn gedrag en dagelijks functioneren afstand heeft genomen van traditionele patronen.

De Raad wijst erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze een uitingsvorm is van een religieuze of politieke overtuiging, dan wel als dusdanig kan worden gepercipieerd, of bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet-naleving van heersende regels en normen in Afghanistan. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.

Uit zijn verklaringen in de notities van het persoonlijk onderhoud dat het leven hier goed is, dat hij hier naar school gaat en Nederlands leert en nu werkt, dat het hier heel goed is daar er hier faciliteiten zijn, dat je kan buiten gaan, zelfs 's nachts, dat de mensen hier vriendelijk zijn, dat hij hier gelukkig is, dat hij alhier vrij is van intimidatie en onderdrukking, dat hij later hier wil studeren en het leven hier anders is voor hem, dat hij verbaasd is om te zien hoe de mensen hier leven en je behandelen, dat er geen onderdrukking is, niemand je slaat en slechte dingen zegt, dat mensen op het werk van hem houden en hem veel liefde geven, dat dat de regel is die je moet volgen, dat hij dankbaar is dat hij niet in Afghanistan is, dat hij de mensen daar haat, dat hij de protection officer kon zeggen wat hij wilde, dat hij hier blij is en kan werken, dat hij hier totaal veranderd is met de mensen hier, dat hij verwesterd is en al lang in het buitenland is, dat hij Belgische vrienden heeft, dat ze praten en afspreken, dat zijn gedachten zijn veranderd, gelet op de plek waar hij werkt alwaar dingen verwerkt worden die verboden zijn in zijn familie en hij daar geen problemen mee heeft, alwaar hij ook met vrouwen en meisjes werkt, waarmee hij ook geen problemen heeft, blijkt inderdaad dat verzoeker meermaals verklaarde dat hij veranderd is en dat zijn leven veranderd is, doch blijkt hieruit geenszins dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een levenswijze die een uitingsvorm is van een religieuze of politieke overtuiging, dan wel als dusdanig kan worden gepercipieerd, of bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Uit deze verklaringen kan niet blijken dat er sprake is van een daadwerkelijke verwestering aan, *i.e.* een internaliseren van westerse waarden en normen.

Verweerder kan gevolgd worden dat hoewel verzoeker verklaard totaal veranderd en verwesterd te zijn, gevraagd dat te concretiseren, hij niet verder komt dan te zeggen dat zijn gedachten veranderd zijn wat blijkt uit zijn tewerkstelling, waar hij geen problemen heeft met de dingen die er verwerkt worden en met het werken met vrouwen en meisjes en hij niet stelt nog op andere manieren veranderd te zijn (persoonlijk onderhoud CGVS 27/06/2025, p. 14-15). Hieruit blijkt wel degelijk, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift, het bijzonder oppervlakkige karakter van zijn verklaarde verwestering. Verweerder stelt hieromtrent terecht *"Het loutere gegeven dat u in het kader van uw tewerkstelling in contact komt met voedsel dat niet halal is, volstaat op zich niet teneinde aan te nemen dat u de hiermee samenhangende westerse waarden en normen die ingaan tegen de door de Taliban vormgegeven Afghaanse waarden en normen op dit vlak, daadwerkelijk heeft geïnternaliseerd dermate dat er in uw hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen*

kenmerken of gedragingen. Het loutere feit dat u zonder problemen met vrouwen en meisjes samenwerkt, kan evenmin worden gezien als een reden om in geval van terugkeer naar Afghanistan als volledig vervreemd van de Afghaanse maatschappij, dan wel verwesterd te worden beschouwd.” Uit zijn betoog dat hij in het tweede gehoor benadrukte dat zijn werkervaring in België hem confronteerde met gedragingen die in Afghanistan taboe zijn, dat dit niet louter toevallige ervaringen zijn, maar gedragingen die rechtstreek ingaan tegen de strikte sociale code die door de taliban in Afghanistan worden afgedwongen, dat het feit dat verzoeker dit zonder problemen ervaart en erop wijst dat hij zich de normen en omgangsvormen eigen heeft gemaakt die strijdig zijn met de taliban-ideologie, blijkt dat verzoeker het niet eens is met voormelde motieven van verweerder, doch slaagt hij er niet in aan te tonen – door louter opnieuw te wijzen op het feit dat hij geen problemen heeft met het werken op een plaats waar hij met niet halal voedsel in contact komt en waar hij samenwerkt met vrouwen, wat naar zijn verklaringen gedragingen zijn die rechtstreek ingaan tegen de strikte normen van de taliban – dat hij “*westerse waarden en normen die ingaan tegen de door de Taliban vormgegeven Afghaanse waarden en normen op dit vlak, daadwerkelijk heeft geïnternaliseerd*”.

Verzoeker kan niet overtuigen dat uit zijn verklaringen blijkt dat er sprake is van een fundamentele verandering in zijn manier van denken.

Verzoeker is niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofd sprake is van aangenomen westerse waarden en normen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden gevisieerd/vervolgd.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken.

Uit de stukken van het administratief dossier blijken ook geen andere concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf van bijna vier jaar in België fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofd zou kunnen worden vastgesteld.

4.6.2.5. In zoverre verzoeker wijst op de Nansen nota's van oktober 2021 en oktober 2022 en verweerders analyse en gebruik van de landeninformatie bekritiseert moet de Raad vaststellen dat verzoeker met de loutere verwijzing naar voormelde nota's en zijn theoretisch betoog niet *in concreto* aanduidt welke verkeerde conclusies verweerder *in casu* zou hanteren of in welke mate de gemaakte analyse niet correct of actueel zou zijn met betrekking tot onderhavige zaak.

In zoverre verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind en citeert uit algemene landeninformatie over het regime van de taliban en de strikte interpretatie van de sharia, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoonde dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar en te citeren uit algemene informatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op en blijft hij in gebreke *in concreto* een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) aan te tonen.

4.6.2.6. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de Taliban zou komen. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij een terugkeer in het vizier van de Taliban zal komen omwille van de voormalige tewerkstelling van zijn broer bij de Afghaanse lokale politie.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de Taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. De Raad herhaalt dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de Taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”, dat personen die worden beschouwd als ‘beïnvloed’ door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de Taliban kunnen worden geïdoleerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatriëerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht ‘besmet’ te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn ‘verloren’ en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofdte sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Hierbij dient te worden herhaald dat verzoeker nog steeds contacten onderhoudt met zijn in Afghanistan verblijvende moeder.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als *verwesterd* zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Hij brengt ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als *verwesterd* zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden geïdoleerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Gelet op wat voorafgaat brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden geïdoleerd omwille van zijn verblijf in Europa.

4.6.2.7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift, onder verwijzing naar de ‘Nansen note 3-22’, een betoog voert omtrent terugkeer en het gebrek aan informatie over de situatie van terugkeerders uit het Westen, wijst de Raad er vooreerst op dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

De Raad wijst voorts op de uiteenzetting in punt 4.6.2.1. en meer specifiek naar de informatie uit het SEM-rapport van 14 februari 2025.

De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is voldoende en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, niet problematisch.

Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker geen daadwerkelijke, noch toegeschreven *verwestering* aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan

van de taliban. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van de veiligheidsdiensten. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geveiseerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen.

De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren vermogen, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Daarnaast wijst de Raad ter volledigheid opnieuw naar het gestelde in punt 4.4. Verzoekers betoog inzake het gebrek aan onderzoek naar het risico omwille van (toegeschreven) verwestering en terugkeer uit het Westen en zijn kritiek op de beschikbare landeninformatie die wordt gehanteerd en die hij nog steeds onvoldoende acht, te meer gelet op het feit dat er sinds de machtsovername slechts enkele Afghanen gedwongen lijken te zijn teruggekeerd uit Europa, kan niet anders doen besluiten. De Raad wijst erop dat bij de bovenstaande beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn, dit onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen.

4.6.2.8. Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

4.6.2.9. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.6.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.6.3.1. Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip 'ernstige schade' in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieuumstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen

Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds precaire humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, *Afghanistan Country focus*, januari 2026, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit de landeninformatie niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

4.6.3.2. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

4.6.3.3. De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoeker in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (risiken te) worden geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Verzoeker laat na enigszins aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Hij toont dit evenmin aan door te wijzen op de grove mensenrechtenschendingen door en het 'schrikbewind' van de taliban, met inbegrip van een strikte en vergaande toepassing van de sharia.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat, zoals blijkt uit wat voorafgaat, verzoeker niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

4.6.3.4. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.6.4. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.6.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.7.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het NRF en de AFF en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige 'Afghan National Defense and Security Forces' (hierna: ANDSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Uit de meest recente *Country Focus* van EUAA van januari 2026 blijkt dat de daling van het geweldsniveau in Afghanistan zich ook in 2025 heeft doorgezet. Zowel het aantal geweldsincidenten als het aantal burgerslachtoffers is in 2025 verder gedaald in vergelijking met de voorgaande periode. Het aantal incidenten van "*violence against civilians*" wordt bovendien grotendeels toegeschreven aan de *de facto*-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. De provincie Paktika kende in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37).⁴

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van "*battles*" en "*explosions/remote violence*", vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de *de facto*-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Het aantal burgerslachtoffers blijft evenwel beperkt. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de *de facto*-autoriteiten, doch dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffer ten gevolge van deze aanvallen.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto*-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en "*targeted killings*". Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "*collateral damage*" onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 58-60).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de *de facto*-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde 'Pakistaanse taliban' ('*Tehreek-e-Taliban*' (hierna: TTP)) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De *de facto*-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse *de facto*-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Voorts blijkt wel dat deze Pakistaanse aanvallen zich voornamelijk concentreerden in oktober 2025 en dat er op 19 oktober 2025 een tijdelijk staakt-het-vuren werd afgesloten, hoewel er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is dan ook geen sprake (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 46).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de *Afghanistan Country Focus* van EUAA van januari 2026 nog steeds actueel.

4.7.2. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse van de Raad en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal op 18 februari 2026 neergelegde aanvullende nota.

Er wordt herhaald dat uit de beschikbare informatie blijkt dat sinds de machtsovername door de taliban het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant is gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025. Waar verzoeker erop wijst dat het aantal burgerslachtoffers sedert eind 2022 tot begin 2023 gestegen is in vergelijking met dezelfde periode in 2021-2022 doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald is en het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is.

Verzoeker betoogt *in fine* van zijn verzoekschrift dat er geen rekening werd gehouden met de almaar groeiende dreiging van de ISKP. Hij is van oordeel dat zij zich "wijdverspreid" in Afghanistan bevindt en dat de taliban er niet in slagen de invloed van deze brutale groepering in te perken.

De Raad herhaalt dat ISKP zowel de *de facto*-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen viseert, dat na gerichte acties door de taliban de operationele capaciteit van ISKP als beperkter wordt beschouwd en er een significante daling is van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "*collateral damage*" onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet

het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 58-60). Het blijkt niet en verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij behoort tot door ISKP geviseerde personen of groeperingen.

Waar verzoeker opnieuw een betoog voert over het gebrek aan (betrouwbare) informatie om een analyse over de veiligheidssituatie in Afghanistan te kunnen maken, wijst de Raad op wat hieromtrent wordt gesteld in punt 4.4.

Er dient nog te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

4.7.3. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.10. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat *in casu* het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

4.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.12. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

4.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER